

TAFSIR AV SURAT AL-NUR AV IBN KHATHIR

Tafsir av Surat al-Nur ur boken *Taysir al-Ali al-Qadir* – en förkortning av Ibn Kathirs välkända tafsir, känd som *Mukhtasar Tafsir Ibn Kathir*. Författad av Muhammad Nasib al-Rifa'i, avliden år 1412 e.H.

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

[DETTA ÄR] en sura som Vi har uppenbarat med klara och tydliga föreskrifter och i den har Vi uppenbarat budskap [som] klara vittnesbörd, för att ni skall lägga [allt] på minnet. [24:1]

Gud säger: Denna sura har Vi uppenbarat; i detta ligger en påminnelse om att visa omsorg om den, och det utesluter inte andra. **"Och Vi har föreskrivit den"** – Mujahid sade: det vill säga, Vi har klargjort det tillåtna och det förbjudna, befallningar och förbud samt gränser. Al-al-Bukhari sade: den som läser **"och Vi har föreskrivit den"** säger: Vi har föreskrivit den för er och för dem efter er. **"Och Vi har i den uppenbarat tydliga verser"** – det vill säga förklarade och klara. **"Så att ni må erinra er."**

Sedan sade Gud: **"Den kvinna som begår äktenskapsbrott och den man som begår äktenskapsbrott – gissla var och en av dem med hundra gisselslag."** Denna ädla vers innehåller bestämmelsen om straffet för

äktenskapsbrott, och lärda har utvecklat detaljer kring detta. Ty den som begår äktenskapsbrott är antingen ogift (bikr), det vill säga den som ännu inte gift sig, eller gift (muhsan), det vill säga den som haft samlag inom ett giltigt äktenskap och är fri, vuxen och förståndig.

Om han är ogift och inte har gift sig, är hans straff hundra gisselslag, som versen anger. Därtill läggs enligt majoriteten av lärda att han ska förvisas från sin hemort under ett år. Detta i motsats till Abu Hanifa – må Gud förbarma sig över honom – som ansåg att förvisningen är upp till imamen: om han vill förvisar han, om han vill gör han det inte. Majoritetens bevis är vad som är fastställt i "de två autentiska samlingarna" (Sahih al-al-Bukhari och Sahih Muslim):

Två beduiner kom till Guds Sändebud ﷺ. Den ene sade: "O Guds Sändebud, min son var arbetare hos denne man och begick äktenskapsbrott med hans hustru. Jag löste ut min son från honom med hundra får och en tjänstekvinna. Jag frågade de lärda och de sade till mig: över min son vilar hundra gisselslag och ett års förvisning, och över hans hustru vilar stening." Då sade Guds Sändebud ﷺ: "Vid Honom i vars hand min själ är, jag skall döma mellan er enligt Guds bok: tjänstekvinnan och fåren återgår till dig, och över din son vilar hundra gisselslag och ett års förvisning. Och du, Anis" – en man från stammen Aslam – "gå till denna kvinna. Om hon erkänner, så stena henne." Han gick till henne, hon erkände, och hon stenades."

Härav framgår att den ogifte som begår äktenskapsbrott ska gisslas med hundra slag och förvisas ett år. Men om han är gift (muhsan), ska han stenas, såsom imam Malik berättar.

Ibn Abbas berättar att Omar reste sig, prisade Gud och lovordade Honom, och sade: "Sedan, o människor: Gud har sänt Muhammed ﷺ med sanningen och uppenbarat för honom boken. Bland det som uppenbarades för honom fanns versen om stening. Vi läste den och bevarade den i minnet. Guds Sändebud ﷺ stenade, och vi stenade efter honom. Jag fruktar att tiden blir lång och någon säger: 'Vi finner inte versen om stening i Guds bok', och därmed försummar en föreskrift som Gud har uppenbarat. Stening är i Guds bok en sanning för den som begår äktenskapsbrott och är gift, vare sig man eller kvinna, när bevis finns, graviditet eller erkännande."

I en annan återgivning sade han: "Om det inte vore för att någon skulle säga eller tala att Omar lagt till i Guds bok något som inte hör dit, skulle

jag ha skrivit in den som den uppenbarades.”

Ibn Omar berättar: Jag underrättades av Kathir ibn al-Salt som sade: Vi var hos Marwan, och bland oss fanns Zayd. Zayd ibn Thabit sade: ”Vi brukade läsa: ’Den gamle mannen och den gamla kvinnan – om de begår äktenskapsbrott, så stena dem helt och hållet.’” Marwan sade: ”Varför skrev ni inte in den i mushafen?” Han svarade: ”Vi nämnde detta medan Omar ibn al-Khattab var bland oss. Han sade: ’Jag skall befria er från detta.’ Vi sade: ’Hur då?’ Han sade: ’En man kom till Profeten ﷺ och nämnde stening. Han sade: ’O Guds Sändebud, skriv för mig versen om stening.’ Profeten sade: ’Jag kan inte nu.’ Detta eller något liknande.”

Och dessa vägar är alla många och samstämmiga, och de visar att versen om stening var skriven men att dess recitation upphävdes, medan dess rättsliga verkan förblev i bruk – Gud vet bäst.

Guds Sändebud ﷺ befallde att denna kvinna skulle stenas när hon begick äktenskapsbrott med arbetaren, och Guds Sändebud ﷺ stenade (Ma‘iz) och (al-Ghamidiyya). Det har inte återberättats att Guds Sändebud ﷺ gisslade dem före stening. Därför är detta majoritetens ståndpunkt bland de lärda, och till den gick Abu Hanifa, Malik och al-Shafi‘i – må Gud förbarma sig över dem. Imam Ahmad däremot ansåg att den gifte äktenskapsbrytaren (muhsan) ska både gisslas enligt versen och stenas enligt sunnahn. Såsom imam Ahmad och författarna av Sunan återberättar från Obada ibn al-Samit, som sade: Guds Sändebud ﷺ sade:

”Ta från mig, ta från mig! Gud har gjort en väg för dem: den ogifte med den ogifte – hundra gisselslag och ett års förvisning; den gifte med den gifte – hundra gisselslag och stening.”

Och Hans, den Upphöjdes, ord: **”Och låt er inte gripas av medlidande med dem i Guds religion”** – det vill säga i Guds dom. Det betyder: visa inte medlidande med dem i Guds lag. Det som förbjuds är inte den naturliga medkänslan, utan den medkänsla som får domaren att avstå från att verkställa straffet – och detta är inte tillåtet.

Mujahid sade om orden **”Och låt er inte gripas av medlidande med dem i Guds religion”**: när straffen förs upp till härskaren ska de verkställas och inte upphävas.

Det har kommit i en hadith: **”Förlåt varandra straffen sinsemellan, men vad som når mig av ett straff är obligatoriskt.”**

Och i en annan hadith: **"Ett straff som verkställs på jorden är bättre för dess folk än att det regnar i fyrtio dagar."**

Det har också sagts att meningen med orden **"Och låt er inte gripas av medlidande med dem i Guds religion"** är: verkställ straffet som det bör, med en hårdhet i slagen som avskräcker från synden – men inte med överdriven brutalitet.

Amir al-Sha‘bi sade: "Barmhärtighet genom hårdheten i slagen."

Ata' sade: "Slag som inte är överdrivet brutala." Han sade: detta gäller i domen och gisslandet, det vill säga i verkställandet av straffet och i styrkan i slagen.

Obayd Allah ibn Abd Allah ibn Omar berättar: en slavflicka tillhörande Ibn Omar begick äktenskapsbrott, och han slog hennes ben. Nafi' sade: jag tror han sade: och hennes rygg. Jag sade: **"Och låt er inte gripas av medlidande med dem i Guds religion."** Han sade: "Min son, såg du mig gripas av medlidande med henne? Gud har inte befallt mig att döda henne, inte heller att slå hennes hud i huvudet. Jag har orsakat smärta när jag slog henne."

Och Hans, den Upphöjdes, ord: **"Om ni tror på Gud och den yttersta dagen"** – det vill säga: gör detta och verkställ straffen på den som begår äktenskapsbrott, och gör slagen hårda men inte brutala, så att han själv och den som gör liknande avskräcks.

Det har återberättats i *Musnad* från några av följeslagarna att han sade: ...

En man sade: **"O Guds Sändebud, jag slaktar fåret och känner medlidande med det."** Han svarade: **"Och för det får du belöning."**

Och Hans, den Upphöjdes, ord: **"Och låt en grupp av de troende bevittna deras straff."** Detta innebär att äktenskapsbrytarna ska straffas inför folkets åsyn, ty det är mer verkningsfullt för att avskräcka dem och mer effektivt för att hindra dem, eftersom det innebär tillrättavisning, förebråelse och vanära när människor är närvarande.

Al-Hasan al-Basri sade om orden **"Och låt en grupp av de troende bevittna deras straff"**: det betyder offentligt. Och "en grupp" kan vara en man eller fler. Mujahid sade: en grupp kan vara från en man till tusen. Likaså sade 'Ikrima. Därför sade Ahmad: en grupp kan räknas som en enda person.

Ata' ibn Abi Rabah sade: två personer.

Al-Zuhri sade: tre personer eller fler.

Imam Malik sade: fyra personer eller fler, eftersom vittnesmål i äktenskapsbrott inte är giltigt med mindre än fyra vittnen eller fler – och detta sade även al-Shafi'i.

Al-Hasan al-Basri sade: tio personer.

Qatada sade: Gud befallde att en grupp av de troende ska bevittna deras straff – det vill säga några muslimer – för att det ska vara en förmaning, en lärdom och ett avskräckande exempel.

Detta är ett besked från Gud, den Upphöjde, att den som begår äktenskapsbrott inte har samlag annat än med en kvinna som själv är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare – det vill säga, ingen följer honom i hans begär till äktenskapsbrott utom en syndig kvinna eller en avgudadyrkare som inte ser någon helighet i detta.

Likaså: **"Och den kvinna som begår äktenskapsbrott – ingen gifter sig med henne utom en äktenskapsbrytare"** – det vill säga en som själv syndar genom äktenskapsbrott – **"eller en avgudadyrkare"** som inte anser det förbjudet.

Ibn Abbas – må Gud vara nöjd med honom – sade: detta handlar inte om äktenskap, utan om samlag; ingen har samlag med henne utom en äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare.

Och Hans, den Upphöjdes, ord: **"Och detta är förbjudet för de troende"** – det vill säga att utöva det, att gifta sig med prostituerade eller att gifta anständiga kvinnor med syndiga män.

Abu Dawud al-Tayalisi återberättade från Ibn Abbas om orden **"Och detta är förbjudet för de troende"**: Gud har förbjudit äktenskapsbrott för de troende.

Qatada och Muqatil ibn Hibban sade: Gud har förbjudit de troende att gifta sig med prostituerade.

Denna vers liknar Hans ord: **"Kyskheter, inte prostituerade och inte sådana som tar älskare"** (al-Nisa': 25), och Hans ord: **"Kyskheter, inte prostituerade och inte sådana som tar älskare"** (al-Ma'ida: 5).

Häri från drog Imam Ahmad slutsatsen att det inte är giltigt att en anständig man ingår äktenskap med en kvinna som är prostituerad så länge hon fortsätter med detta, förrän hon ångrar sig. Om hon ångrar sig är äktenskapet giltigt, annars inte. Likaså är det inte giltigt att gifta en fri, anständig kvinna med en syndig man som lever i äktenskapsbrott förrän

han gör en sann ånger, enligt Hans ord: **”Och detta är förbjudet för de troende.”**

Abd Allah ibn Amr berättade: det fanns en kvinna som kallades Umm Mahzul, och hon brukade prostituera sig. En av Guds Sändebuds ﷺ följeslagare ville gifta sig med henne. Då uppenbarade Gud, den Upphöjde: **”Den som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en kvinna som är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare, och den kvinna som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en man som är äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare, och detta är förbjudet för de troende.”**

Amr ibn Shu‘ayb återberättade från sin far, från sin farfar: det fanns en man som hette **Murthad ibn Abi Murthad**, och han brukade bära fångar från Mekka till Medina. Det fanns en prostituerad kvinna i Mekka som hette **Anaq**, och hon var hans väninna. Han hade avtalat att föra en av Mekkas fångar. Han sade: jag kom till skuggan av en mur i Mekka en månbelyst natt. Då kom Anaq och såg en skugga under muren. När hon kom fram kände hon igen mig och sade: ”Murthad?” Hon sade: ”Välkommen, kom och sov hos oss i natt.” Jag sade: ”Anaq, Gud har förbjudit äktenskapsbrott.” Hon ropade: ”O tältfolk, denne man bär bort era fångar!”

Åtta män följde efter mig. Jag gick in i en trädgård och kom till en grotta eller en håla och gick in i den. De kom och stod över mitt huvud och urinerade, och deras urin föll över mitt huvud, men Gud skyddade mig från dem. Sedan gick de tillbaka, och jag återvände till min fånge och bar honom. Han var tung, men jag bar honom och han hjälpte mig tills jag kom till al-Idhkhir. Jag löste hans rep, bar honom, och han hjälpte mig tills jag kom till Medina.

Jag gick till Guds Sändebud ﷺ och sade: ”O Guds Sändebud, ska jag gifta mig med Anaq, ska jag gifta mig med Anaq?” – två gånger. Guds Sändebud ﷺ teg och svarade mig inte, tills Gud uppenbarade: **”Den som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en kvinna som är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare, och den kvinna som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en man som är äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare, och detta är förbjudet för de troende.”**

Då sade Guds Sändebud ﷺ ...

الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ ۖ وَحُرِّمَ ذَلِكَ عَلَى
الْمُؤْمِنِينَ

Äktenskapsbrytaren tar inte någon annan än en äktenskapsbryterska eller en kvinna som dyrkar avgudar till hustru och ingen tar en äktenskapsbryterska till hustru utom en äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare. Sådana [förbindelser] är förbjudna för de troende. [24:3]

Detta är ett besked från Gud, den Upphöjde, att den som begår äktenskapsbrott inte har samlag annat än med en kvinna som själv är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare – det vill säga, ingen följer honom i hans begär till äktenskapsbrott utom en syndig kvinna eller en avgudadyrkare som inte ser någon helighet i detta.

Likaså: **"Och den kvinna som begår äktenskapsbrott – ingen gifter sig med henne utom en äktenskapsbrytare"** – det vill säga en som själv syndar genom äktenskapsbrott – **"eller en avgudadyrkare"** som inte anser det förbjudet.

Ibn Abbas – må Gud vara nöjd med honom – sade: detta handlar inte om äktenskap, utan om samlag; ingen har samlag med henne utom en äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare.

Och Hans, den Upphöjdes, ord: **"Och detta är förbjudet för de troende"** – det vill säga att utöva det, att gifta sig med prostituerade eller att gifta anständiga kvinnor med syndiga män.

Abu Dawud al-Tayalisi återberättade från Ibn Abbas om orden **"Och detta är förbjudet för de troende"**: Gud har förbjudit äktenskapsbrott för de troende.

Qatada och Muqatil ibn Hibban sade: Gud har förbjudit de troende att gifta sig med prostituerade.

Denna vers liknar Hans ord: **"Kyskheter, inte prostituerade och inte sådana som tar älskare"** (al-Nisa': 25), och Hans ord: **"Kyskheter, inte prostituerade och inte sådana som tar älskare"** (al-Ma'ida: 5).

Häriifrån drog Imam Ahmad slutsatsen att det inte är giltigt att en anständig man ingår äktenskap med en kvinna som är prostituerad så länge hon fortsätter med detta, förrän hon ångrar sig. Om hon ångrar sig är äktenskapet giltigt, annars inte. Likaså är det inte giltigt att gifta en fri,

anständig kvinna med en syndig man som lever i äktenskapsbrott förrän han gör en sann ånger, enligt Hans ord: **"Och detta är förbjudet för de troende."**

Abd Allah ibn Amr berättade: det fanns en kvinna som kallades Umm Mahzul, och hon brukade prostituera sig. En av Guds Sändebuds ﷺ följeslagare ville gifta sig med henne. Då uppenbarade Gud, den Upphöjde: **"Den som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en kvinna som är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare, och den kvinna som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en man som är äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare, och detta är förbjudet för de troende."**

Amr ibn Shu'ayb återberättade från sin far, från sin farfar: det fanns en man som hette **Murthad ibn Abi Murthad**, och han brukade bära fångar från Mekka till Medina. Det fanns en prostituerad kvinna i Mekka som hette **Anaq**, och hon var hans väninna. Han hade avtalat att föra en av Mekkas fångar. Han sade: jag kom till skuggan av en mur i Mekka en månbelyst natt. Då kom Anaq och såg en skugga under muren. När hon kom fram kände hon igen mig och sade: "Murthad?" Hon sade: "Välkommen, kom och sov hos oss i natt." Jag sade: "Anaq, Gud har förbjudit äktenskapsbrott." Hon ropade: "O tältfolk, denne man bär bort era fångar!"

Åtta män följde efter mig. Jag gick in i en trädgård och kom till en grotta eller en håla och gick in i den. De kom och stod över mitt huvud och urinerade, och deras urin föll över mitt huvud, men Gud skyddade mig från dem. Sedan gick de tillbaka, och jag återvände till min fånge och bar honom. Han var tung, men jag bar honom och han hjälpte mig tills jag kom till al-Idhkhir. Jag löste hans rep, bar honom, och han hjälpte mig tills jag kom till Medina.

Jag gick till Guds Sändebud ﷺ och sade: "O Guds Sändebud, ska jag gifta mig med Anaq, ska jag gifta mig med Anaq?" - två gånger. Guds Sändebud ﷺ teg och svarade mig inte, tills Gud uppenbarade: **"Den som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en kvinna som är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare, och den kvinna som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en man som är äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare, och detta är förbjudet för de troende."**

Då sade Guds Sändebud ﷺ ...

”O Murthad: den som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en kvinna som är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare – så gifta dig inte med henne.”

Imam Ahmad återberättade från Abd Allah ibn Yasar, frigiven slav till Ibn Omar, som sade: Jag bevittnar att jag hörde Salim säga: Abd Allah sade: Guds Sändebud ﷺ sade:

”Tre kommer inte att gå in i paradiset och Gud kommer inte att se på dem på Uppståndelsens dag: den som är olydig mot sina föräldrar, den manhaftiga kvinnan som liknar män, och den som är diyuth (den som inte bryr sig om osedlighet i sin familj).”

I en annan återgivning: **”Tre har Gud förbjudit paradiset: den som är beroende av vin, den som är olydig mot sina föräldrar, och den som tillåter osedlighet i sin familj.”**

Abu Dawud al-Tayalisi återberättade i sin *Musnad* från Ammar ibn Yasir, som sade: Guds Sändebud ﷺ sade: **”Diyuth kommer inte att gå in i paradiset.”**

Och i en hadith: **”Den som vill möta Gud ren och renad, låt honom gifta sig med fria kvinnor.”**

Men om det sker en sann ånger, då är äktenskap tillåtet. Ibn Abbas berättade: en man frågade honom och sade: ”Jag brukade ha kontakt med en kvinna och begick med henne det som Gud, den Upphöjde, har förbjudit mig. Gud, den Upphöjde, skänkte mig ånger för detta. Nu vill jag gifta mig med henne. Men människor sade till mig: ’Den som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en kvinna som är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare.’” Ibn Abbas sade: ”Detta gäller inte i detta fall. Gifta dig med henne, och om det finns någon synd så är den på mig.”

En grupp lärda har hävdad att denna vers är upphävd. Ibn Abi Hatim återberättade från Sa’id ibn al-Musayyib, som sade: När orden **”Den som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en kvinna som är äktenskapsbryterska eller en avgudadyrkare, och den kvinna som begår äktenskapsbrott gifter sig inte annat än med en man som är äktenskapsbrytare eller en avgudadyrkare”** nämndes, sade han: ”Denna vers upphävdes av den som kom efter: **’Gifta bort de ogifta bland er’** (al-Nur: 32).” Han sade: ”Det sades att ’de ogifta’ betyder de muslimska ogifta.”

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا ۗ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

Och de som anklagar ärbara kvinnor [för äktenskapsbrott] och sedan inte visar sig ha stöd av fyra vittnen, straffas med åttio piskrapp och skall i framtiden inte få avge vittnesmål; de har visat grovt trots mot Gud. **[24:4]**

Denna ädla vers klargör straffet för den som anklagar en kysk, fri, vuxen och anständig kvinna för otukt. Om den anklagade är en man gäller samma sak: den som anklagar honom ska också gisslas. Här råder ingen oenighet bland de lärda. Om den som anklagar kan framlägga bevis för sanningen i sitt påstående, faller straffet bort. Därför sade Gud, den Upphöjde: "Om de inte kommer med fyra vittnen, gissla dem med åttio gisselslag och acceptera aldrig deras vittnesmål, och de är de fördärvade." (al-Nur: 4).

Gud har därmed ålagt tre bestämmelser för den som anklagar utan att kunna framlägga bevis:

1. Han ska gisslas med åttio gisselslag.
2. Hans vittnesmål ska förkastas för alltid.
3. Han ska betraktas som en syndare (fasiq), inte rättfärdig – varken inför Gud eller inför människor.

Sedan sade Gud, den Upphöjde: "Utom de som ångrar sig efter detta och rättar sig." (al-Nur: 5).

De lärda har olika uppfattningar om detta undantag: gäller det endast den sista bestämmelsen, så att ångern upphäver synden men hans vittnesmål förblir förkastat även om han ångrar sig? Eller gäller det både den andra och den tredje bestämmelsen, så att ångern upphäver både synden och återger honom giltighet som vittne?

När det gäller gisslandet är saken avslutad – vare sig han ångrar sig eller inte – och det finns ingen ytterligare rättslig verkan efter det, utan oenighet.

- Malik, Ahmad och al-Shafi'i menade att om han ångrar sig accepteras hans vittnesmål och synden upphävs.
- Imam Abu Hanifa menade att undantaget endast gäller den sista bestämmelsen: synden upphävs genom ånger, men hans vittnesmål

förblir förkastat för alltid.

- Al-Sha‘bi och al-Ḍahhak sade: hans vittnesmål accepteras inte även om han ångrar sig, utom om han erkänner att han har ljugit. Då accepteras hans vittnesmål.

Gud vet bäst.

﴿ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴾

Och den som anklagar sin hustru [för otrohet] och bara har sitt eget vittnesmål att stödja sig på, skall svära vid Gud fyra gånger att hans vittnesmål är sant [24:6]

Denna ädla vers ger en utväg för makar och ett extra sätt att lösa situationen om någon av dem anklagar sin hustru för otukt men har svårt att framlägga bevis. Då ska han utföra *li‘an* (ömsesidig förbannelse) såsom Gud, den Upphöjde, har befallt. Det innebär att han för henne inför imamen och anklagar henne för det han beskyllt henne för. Domaren låter honom svära fyra eder vid Gud, motsvarande fyra vittnen, att han talar sanning i det han beskyllt henne för av otukt. Den femte eden är: "Att Guds förbannelse ska vara över honom om han är en lögnare." När han har sagt detta blir hon skild från honom och förbjuden för honom för alltid. Hon får sin hemgift, och straffet för otukt riktas mot henne, men hon kan avvärja straffet endast genom att själv utföra *li‘an*. Då svär hon fyra eder vid Gud att han är en lögnare i det han beskyllt henne för, och den femte eden är: "Att Guds vrede ska vara över henne om han är sannfärdig." Därför sade Gud: "Och detta avvärjer straffet från henne" - det vill säga straffet för otukt - "om hon svär fyra eder vid Gud att han är en lögnare, och den femte att Guds vrede ska vara över henne om han är sannfärdig." Gud särskilde henne med vrede, eftersom det vanligen inte är så att en man utsätter sig själv och sin familj för vanära genom att anklaga sin hustru för otukt, om han inte är sannfärdig och ursäktad, och hon vet att han talar sanning. Därför är den femte eden i hennes fall Guds vrede över henne. Den som drabbas av Guds vrede är den som känner sanningen men avviker från den.

Sedan nämnde Gud sin barmhärtighet mot sina skapelser och sin mildhet mot dem i det Han har föreskrivit för dem av lättnad och utvägar ur svåra situationer. Han sade: "Om det inte vore för Guds nåd och barmhärtighet över er, skulle ni ha hamnat i svårigheter och många av era

angelägenheter skulle ha blivit tunga för er. Men Gud är den som tar emot ånger från sina tjänare, även efter ederna och de stränga svärförpliktelserna. Han är vis i det Han föreskriver, befäller och förbjuder.”

Ibn Abbas berättade: När versen ”Och de som anklagar kyskheter men inte kommer med fyra vittnen, gissla dem med åttio gisselslag och acceptera aldrig deras vittnesmål” (al-Nur: 4) uppenbarades, sade Sa’d ibn Obada – ledaren för ansar – må Gud vara nöjd med honom: ”Så här har den uppenbarats, o Guds Sändebud?” Profeten ﷺ sade: ”O ansar, hör ni vad er ledare säger?” De sade: ”O Guds Sändebud, klandra honom inte, han är en mycket svartsjuk man. Vid Gud, han har aldrig gift sig med en kvinna som inte var jungfru, och ingen av oss vågade gifta sig med en kvinna han hade skilt sig från, på grund av hans starka svartsjuka.” Sa’d sade: ”Vid Gud, o Guds Sändebud, jag vet att detta är sanning och från Gud, men jag förvånas: om jag fann min hustru med en man, skulle jag inte kunna röra honom eller störa honom förrän jag hämtat fyra vittnen. Vid Gud, jag skulle inte hinna hämta dem förrän han hade tillfredsställt sitt begär.”

Kort därefter kom Hilal ibn Umayya – en av de tre som Gud senare förlät – från sin mark på kvällen och fann en man hos sin hustru. Han såg med sina egna ögon och hörde med sina egna öron, men han rörde honom inte förrän på morgonen. Då gick han till Guds Sändebud ﷺ och sade: ”O Guds Sändebud, jag kom hem på kvällen och fann en man hos min hustru. Jag såg med mina ögon och hörde med mina öron.” Profeten ﷺ ogillade det han kom med och det blev tungt för honom. Ansar samlades och sade: ”Nu har vi drabbats av det som Sa’d ibn Obada nämnde. Nu kommer Guds Sändebud ﷺ att gissla Hilal ibn Umayya och förkasta hans vittnesmål.”

Hilal sade: ”Vid Gud, jag hoppas att Gud ska ge mig en utväg ur detta.” Han sade: ”O Guds Sändebud, jag ser hur svårt det är för dig det jag kom med, men Gud vet att jag talar sanning.” Profeten ﷺ var nära att befälla att han skulle gisslas, när Gud uppenbarade till sin Sändebud ﷺ uppenbarelse. När uppenbarelsen kom brukade de känna igen det på hans ansikte. De väntade tills han var färdig, och då uppenbarades: ”Och de som anklagar sina hustrur och inte har några vittnen utom sig själva, deras vittnesmål är fyra eder vid Gud ...” (al-Nur: 6).

Då lättade det för Guds Sändebud ﷺ och han sade: ”Gläd dig, Hilal, Gud har gett dig en utväg och en lösning.” Hilal sade: ”Jag hade hoppats på

detta från min Herre, den Upphöjde.” Profeten ﷺ sade: ”Kalla på henne.” Hon kallades dit och Profeten ﷺ läste versen för dem båda, påminde dem och sade att straffet i nästa liv är hårdare än straffet i detta liv. Hilal sade: ”Vid Gud, o Guds Sändebud, jag har talat sanning om henne.” Hon sade: ”Han ljuger.” Profeten ﷺ sade: ”Låt dem utföra *li’an* mellan sig.”

Så sades till Hilal: ”Vittna!” Han vittnade fyra gånger vid Gud att han talade sanning. När den femte eden kom, sades till honom: ”O Hilal, frukta Gud, ty straffet i detta liv är lättare än straffet i det kommande, och detta är den avgörande eden som ålägger dig straffet.” Han sade: ”Vid Gud, Gud kommer inte att straffa mig för detta, liksom Han inte har låtit mig gisslas för det.” Så vittnade han den femte gången: ”Att Guds förbannelse ska vara över honom om han är en lögnare.”

Sedan sades till kvinnan: ”Vittna fyra gånger vid Gud att han är en lögnare.” När den femte eden kom, sades till henne: ”Frukta Gud, ty straffet i detta liv är lättare än straffet i det kommande, och detta är den avgörande eden som ålägger dig straffet.” Hon dröjde en stund och var nära att erkänna, men sade sedan: ”Vid Gud, jag ska inte vanära mitt folk.” Så vittnade hon den femte gången: ”Att Guds vrede ska vara över henne om han är sannfärdig.”

Då skiljde Guds Sändebud ﷺ dem åt och fastslog att barnet inte skulle tillskrivas någon far, och att barnet inte fick smädas. Den som smädar henne eller barnet ska själv straffas. Han fastslog också att hon inte hade rätt till hus eller försörjning från honom, eftersom de skiljs åt utan skilsmässa och utan att hon är änka.

Och han sade: **”Om barnet föds med ljus hy, smala ben och tunna skenben, så tillhör det Hilal. Men om det föds med mörk hy, lockigt hår, vacker gestalt, kraftiga ben och fylliga höfter, så tillhör det den man hon anklagats för.”**

Så födde hon barnet med ljus hy, lockigt hår, vacker gestalt, kraftiga ben och fylliga höfter. Då sade Guds Sändebud ﷺ: **”Om det inte vore för ederna skulle jag ha haft en annan sak med henne.”**

‘Ikrima sade: därefter blev barnet guvernör över Egypten, och han kallades efter sin mor men inte efter sin far.

Detta hadeith har många paralleller i *al-Sahih* och andra samlingar från olika vägar. Bland dem vad al-al-Bukhari återberättade från Ibn Abbas:

Hilal ibn Umayya anklagade sin hustru inför Profeten ﷺ för Sharik ibn Sahma'. Profeten ﷺ sade: **"Bevis, annars straff på din rygg."** Han sade: "O Guds Sändebud, om någon av oss ser en man hos sin hustru, ska han då gå och leta efter bevis?" Profeten ﷺ fortsatte att säga: "Bevis, annars straff på din rygg." Hilal sade: "Vid Honom som har sänt dig med sanningen, jag talar sanning, och Gud kommer att uppenbara något som befriar min rygg från straffet." Då kom Gabriel och uppenbarelsen sändes ned: **"Och de som anklagar sina hustrur ..."** - och han läste tills han kom till orden: **"om han är sannfärdig."**

Profeten ﷺ gick då och kallade på dem båda. Hilal vittnade, och Profeten ﷺ sade: "Gud vet att en av er ljuger. Finns det någon av er som vill ångra sig?" Sedan vittnade hon. När den femte eden kom höll de henne tillbaka och sade: "Detta är den avgörande eden." Ibn Abbas sade: hon dröjde och backade, så vi trodde att hon skulle ta tillbaka, men hon sade: "Jag ska inte vanära mitt folk i dag." Så fortsatte hon. Profeten ﷺ sade: **"Se på barnet: om det föds med mörka ögon, fylliga höfter och kraftiga ben, är det Sharik ibn Sahma's. Om det föds ljus, med små drag, är han inte sannfärdig."**

Och barnet föddes med de kännetecken som Profeten ﷺ nämnde, och han sade: **"Om det inte vore för vad som redan är fastställt i Guds bok, skulle jag ha haft en annan sak med henne."**

Imam Ahmad återberättade från Abd Allah: vi satt en fredagseftermiddag i moskén, och en man från ansar sade: "Om någon av oss ser en man hos sin hustru - om han dödar honom, dödar ni honom; om han talar, gisslar ni honom; om han tiger, tiger han med vrede. Vid Gud, om jag lever till morgonen ska jag fråga Guds Sändebud ﷺ." Han frågade honom och sade: "O Guds Sändebud, om någon av oss ser en man hos sin hustru - om han dödar honom, dödar ni honom; om han talar, gisslar ni honom; om han tiger, tiger han med vrede. O Gud, döm!" Då uppenbarades versen om *li'an*, och den mannen blev den förste som prövades med den.

Sahl ibn Sa'd berättade: **Owaymir kom till Asim ibn Adi och sade: 'Fråga Guds Sändebud ﷺ: om en man finner en man hos sin hustru och dödar honom, ska han själv dödas eller vad ska han göra?'** Asim frågade Profeten ﷺ, men Profeten ﷺ ogillade sådana frågor. Owaymir sade: "Jag ska själv gå till Profeten ﷺ och fråga." Han fann att uppenbarelsen redan

hade kommit. Profeten ﷺ kallade på dem båda och lät dem utföra *li'an*. Owaymir sade: "Om jag behåller henne, o Guds Sändebud, har jag ljugit om henne." Han skilde sig från henne innan Profeten ﷺ befallde honom. Detta blev en sed för de som utför *li'an*.

Profeten ﷺ sade: **"Se på barnet: om det föds med mörk hy, stora ögon och fylliga höfter, då tror jag att han talar sanning. Om det föds ljus, liten och tunn som en ödla, då tror jag att han ljuger."**

Så födde hon barnet med de kännetecken som var ogillade.

Al-Hafiz Abu Ya'la återberättade från Anas ibn Malik – må Gud vara nöjd med honom – att det första *li'an* i islam var när Sharik ibn Sahma' anklagades av Hilal ibn Umayya för att ha begått otukt med hans hustru. Han förde saken till Guds Sändebud ﷺ, som sade: **"Fyra vittnen, annars straff på din rygg."**

Hilal sade: "O Guds Sändebud, Gud vet att jag talar sanning, och Han kommer att uppenbara något som befriar min rygg från gisslandet." Då uppenbarade Gud versen om *li'an*: **"Och de som anklagar sina hustrur ..."** till slutet av versen.

Profeten ﷺ kallade på honom och sade: **"Vittna vid Gud att du är sannfärdig i det du har anklagat henne för av otukt."** Han vittnade fyra gånger, och vid den femte sade Profeten ﷺ: **"Och Guds förbannelse över dig om du är en lögnare i det du har anklagat henne för av otukt."** Han gjorde så.

Sedan kallade Profeten ﷺ på henne och sade: **"Res dig och vittna vid Gud att han är en lögnare i det han har anklagat dig för av otukt."** Hon vittnade fyra gånger, och vid den femte sade Profeten ﷺ: **"Och Guds vrede över dig om han är sannfärdig i det han har anklagat dig för av otukt."**

När den fjärde eller femte eden kom, tystnade hon en stund så att man trodde att hon skulle erkänna. Men hon sade: "Jag ska inte vanära mitt folk i dag." Så fortsatte hon med sitt vittnesmål.

Profeten ﷺ skiljde dem åt och sade: **"Se: om barnet föds med lockigt hår och smala ben är det Sharik ibn Sahma's. Om det föds ljus, med rakt hår och små ögon, är det Hilal ibn Umayyas."**

Hon födde barnet med lockigt hår och smala ben. Då sade Profeten ﷺ:
”Om det inte vore för vad som har uppenbarats i Guds bok om dem, skulle jag ha haft en annan sak med henne.”

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ ۗ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم ۚ بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ ۚ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ

Det var en grupp av era egna som spred det illvilliga förtalet. Men anse inte detta som ett ont; nej, det är tvärtom ett gott för er! Var och en av dessa [ryktesspridare] skall stå till svars för sin del i denna synd och den av dem som bär huvudansvaret har ett hårt straff att vänta. [24:11]

Dessa tio verser uppenbarades alla med anledning av A'isha, de troendes moder – må Gud vara nöjd med henne – när hycklarna spred lögnen och förtal om henne, det rena påhittet och den falska anklagelsen som Gud, den Upphöjde, försvarade henne och sin Profet ﷺ mot. Gud uppenbarade hennes oskuld som en bevarad heder för Guds Sändebud ﷺ. Han sade: ”De som kom med förtalet är en grupp bland er” – det vill säga en samling, inte en eller två, utan flera. Den främste i denna förbannelse var Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul, hycklarnas ledare. Han samlade ihop det och spred det tills det trängde in i vissa muslimers sinnen, så att några talade om det och andra ansåg det möjligt. Saken förblev så i nästan en månad tills Koranen uppenbarades. Detta förklaras i de autentiska haditherna.

A'isha – må Gud vara nöjd med henne – Profetens hustru, berättade: ”När Guds Sändebud ﷺ ville resa, lottade han mellan sina hustrur, och den som lotten föll på tog han med sig. Vid en expedition föll lotten på mig, och jag följde med honom. Detta var efter att slöjan hade föreskrivits. Jag färdades i min bärstol och steg ned i den. När Guds Sändebud ﷺ avslutat sin expedition och vi närmade oss Medina, tillkännagavs avfärden en natt. Jag gick för att uträtta mitt behov och gick förbi armén. När jag återvände till min plats märkte jag att mitt halsband av pärlor från Zafar hade gått av. Jag återvände för att leta efter det och blev fördröjd. Under tiden kom de män som brukade lyfta min bärstol, och de bar upp den på min kamel, i tron att jag var i den. Kvinnorna var då lätta, inte tunga, eftersom de åt sparsamt. Därför märkte de inte att bärstolen var lätt. Jag var ung och smal. De förde kamelen vidare. Jag fann mitt halsband efter att armén hade gått, och jag kom till deras läger men fann ingen där. Jag

satte mig på min plats och trodde att de skulle märka min frånvaro och återvända. Medan jag satt där somnade jag.

Safwan ibn al-Mu'attal al-Sulami al-Dhakwani hade stannat bakom armén. Han kom fram på morgonen och såg en mänsklig gestalt sovande. Han kände igen mig, eftersom han hade sett mig före slöjan. Jag vaknade av hans ord 'Inna lillah wa inna ilayhi raji'un' när han kände igen mig. Jag täckte mitt ansikte med min slöja. Vid Gud, han talade inte till mig med ett enda ord, och jag hörde inget annat från honom än hans återkallelse. Han lät sin kamel knäböja, lade sin hand på dess ben, och jag steg upp. Han ledde kamelen tills vi kom till armén mitt på dagen. Då gick de som gick under i mitt ärende under. Den som tog på sig den största skulden var Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul.

När vi kom till Medina blev jag sjuk i en månad, medan folk spred ryktet om förtalet. Jag visste ingenting om det. Det som oroade mig i min sjukdom var att jag inte såg den vanliga omsorgen från Guds Sändebud ﷺ. Han kom in, hälsade och sade: 'Hur mår hon?' Detta oroade mig, men jag anade inget ont. När jag tillfrisknade gick jag ut med Umm Mistah till platsen där vi uträttade våra behov. Vi brukade gå ut på natten, eftersom vi ännu inte hade byggt latriner nära våra hus, och vi följde arabernas sed att gå ut i det fria.

När vi återvände snubblade Umm Mistah i sin mantel och sade: 'Må Mistah gå under!' Jag sade: 'Vilket dåligt ord! Du förbannar en man som deltog i Badr?' Hon sade: 'O du, har du inte hört vad han sagt?' Jag sade: 'Vad har han sagt?' Hon berättade för mig om förtalet. Då blev min sjukdom ännu värre. När jag återvände hem kom Guds Sändebud ﷺ in, hälsade och sade: 'Hur mår hon?' Jag sade: 'Tillåter du mig att gå till mina föräldrar?' Jag ville försäkra mig om sanningen från dem. Han tillät mig. Jag gick till mina föräldrar och sade till min mor: 'Mor, vad är det folk talar om?' Hon sade: 'Min dotter, ta det lugnt. Vid Gud, det har sällan hänt att en kvinna som är vacker hos en man som älskar henne och har medhustrur, inte blir utsatt för avundsjuka.' Jag sade: 'Prisad vare Gud! Har folk verkligen talat om detta?' Jag grät hela natten utan att mina tårar slutade, och jag sov inte.

Profeten ﷺ kallade på Ali ibn Abi Talib och Usama ibn Zayd när uppenbarelse dröjde, för att rådfråga dem om att skilja sig från sin hustru. Usama rådde honom att behålla henne, eftersom han visste hennes oskuld och den kärlek Profeten ﷺ hade till henne. Ali sade: 'O Guds Sändebud, Gud har inte gjort det trångt för dig. Kvinnor finns många.

Fråga tjänstekvinnan, hon kommer att säga sanningen.’ Profeten ﷺ kallade på Barira och sade: ’O Barira, har du sett något som väckt misstanke hos dig om A’isha?’ Hon sade: ’Vid Gud som har sänt dig med sanningen, jag har aldrig sett något hos henne som jag kan klandra, mer än att hon är en ung flicka som ibland somnar när hon har deg, och då kommer husdjuren och äter den.’

Profeten ﷺ gick samma dag upp på minbar och bad om hjälp mot Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul. Han sade: ’O muslimer, vem ska hjälpa mig mot en man som har skadat mig i min familj? Vid Gud, jag vet inget annat än gott om min familj. De har nämnt en man som jag bara vet gott om, och han kom aldrig till min familj utan att jag var med.’

S’ad ibn Mu’adh, ledaren för ansar, sade: ’Jag hjälper dig mot honom, o Guds Sändebud. Om han är från oss i Aws, ska vi slå hans huvud. Om han är från våra bröder i Khazraj, beordra oss och vi lyder.’ Då reste sig Sa’d ibn Obada, ledaren för Khazraj, en god man men gripen av iver, och sade till Sa’d ibn Mu’adh: ’Du ljuger! Vid Gud, du ska inte döda honom och du kan inte.’ Asid ibn Hudayr, kusin till Sa’d ibn Mu’adh, sade till Sa’d ibn Obada: ’Du ljuger! Vid Gud, vi ska döda honom. Du är en hycklare som försvarar hycklaren.’ Då reste sig Aws och Khazraj mot varandra och var nära att slåss, medan Profeten ﷺ stod på minbar. Han fortsatte att lugna dem tills de tystnade.

Jag grät hela den dagen, utan att mina tårar slutade, och jag sov inte. Mina föräldrar trodde att gråten skulle spränga mitt hjärta. Medan jag satt och grät kom en kvinna från ansar in och satt med mig och grät. Medan vi var där kom Guds Sändebud ﷺ in, hälsade och satte sig. Han hade inte suttit hos mig sedan ryktet började, och det hade gått en månad utan att någon uppenbarelse kommit om min sak.”

A’isha berättade:

”När Guds Sändebud ﷺ satte sig ned, prisade han Gud och sade: ’O A’isha, det har nått mig om dig det och det. Om du är oskyldig kommer Gud att frikänna dig. Men om du har begått en synd, sök då förlåtelse hos Gud och vänd dig till Honom i ånger, ty när en tjänare erkänner sin synd och ångrar sig, förlåter Gud honom.’

När Guds Sändebud ﷺ hade sagt detta, torkade jag bort mina tårar tills jag inte kände en enda droppe. Jag sade till min far: ’Svara Guds

Sändebud ﷺ för mig.' Han sade: 'Vid Gud, jag vet inte vad jag ska säga till Guds Sändebud ﷺ.' Jag sade till min mor: 'Svara Guds Sändebud ﷺ för mig.' Hon sade: 'Vid Gud, jag vet inte vad jag ska säga till Guds Sändebud ﷺ.'

Jag sade – och jag var en ung flicka som inte kunde mycket av Koranen: 'Vid Gud, jag vet att ni har hört detta rykte tills det har fastnat i era hjärtan och ni har trott på det. Om jag säger till er att jag är oskyldig – och Gud vet att jag är oskyldig – kommer ni inte att tro mig. Och om jag erkänner något – och Gud vet att jag är oskyldig – kommer ni att tro mig. Vid Gud, jag finner inget exempel för mig och er annat än som Abu Yusuf sade: **"Tålamod är vackert, och Gud är den som ska sökas hjälp hos mot det ni beskriver."** (Yusuf: 18).'

Sedan lade jag mig på min bädd. Vid Gud, jag visste att jag var oskyldig och att Gud skulle frikänna mig. Men vid Gud, jag trodde aldrig att det skulle uppenbaras en Koranvers om mig som skulle läsas. Mitt ärende var för litet i mina ögon för att Gud skulle tala om mig i en uppenbarelse som skulle läsas. Jag hoppades bara att Guds Sändebud ﷺ skulle se en dröm där Gud frikände mig.

Vid Gud, Guds Sändebud ﷺ lämnade inte sin plats, och ingen av husets folk gick ut, förrän Gud uppenbarade till sin Profet ﷺ. Han drabbades av den tyngd som brukade komma över honom vid uppenbarelsen, så att svetten rann som pärlor, även under en kall dag, på grund av tyngden i det som uppenbarades. När det lättade för honom log han, och det första han sade var: **'Gläd dig, o A'isha, Gud har frikänt dig.'**

Min mor sade: 'Res dig till honom.' Jag sade: 'Vid Gud, jag reser mig inte till honom, och jag prisar ingen annan än Gud, den Upphöjde, som har uppenbarat min oskuld.' Gud uppenbarade: **"De som kom med förtalet är en grupp bland er ..."** (al-Nur: 11–20), tio verser.

När Gud uppenbarade detta om min oskuld sade Abu Bakr – må Gud vara nöjd med honom – som brukade försörja Mistah ibn Uthatha på grund av släktskap och fattigdom: 'Vid Gud, jag ska inte ge honom något mer efter det han sagt om A'isha.' Då uppenbarade Gud: **"Låt inte de bland er som har förtjänst och rikedom avstå från att ge till släktingar ... Vill ni inte att Gud ska förlåta er? Gud är Förlåtande, Barmhärtig."** (al-Nur: 22).

Abu Bakr sade: 'Jo, vid Gud, jag vill att Gud ska förlåta mig.' Han

återupptog sin försörjning av Mistah och sade: 'Vid Gud, jag ska aldrig ta bort den från honom.'

A'isha sade: Guds Sändebud ﷺ frågade Zaynab bint Jahsh, hans hustru, om mig: 'O Zaynab, vad vet du eller har du sett?' Hon sade: 'O Guds Sändebud, jag skyddar mina öron och mina ögon. Vid Gud, jag vet inget annat än gott.' A'isha sade: Hon var den som kunde mäta sig med mig bland Profetens hustrur, men Gud skyddade henne genom gudsfruktan. Hennes syster Hamnah bint Jahsh kämpade för henne och gick under bland dem som gick under.

Ibn Shihab sade: Detta är vad som har nått oss om dessa personer.

Imam Ahmad återberättade från A'isha: När min oskuld uppenbarades, steg Guds Sändebud ﷺ upp och reciterade Koranen. När uppenbarelsen kom, befallde han att två män och en kvinna skulle straffas med gissel. Imam Ahmad återberättade också från Masruq ...

Umm Ruman berättade:

"Jag var hos A'isha när en kvinna från ansar kom in till henne och sade: 'Må Gud göra si och så med hennes son.' A'isha sade: 'Varför?' Hon svarade: 'Han var bland dem som spred ryktet.' A'isha sade: 'Vilket rykte?' Hon sade: 'Det och det.' A'isha sade: 'Har detta nått Guds Sändebud ﷺ?' Hon sade: 'Ja.' A'isha sade: 'Och har det nått Abu Bakr?' Hon sade: 'Ja.' Då föll A'isha medvetslös. När hon återfick medvetandet hade hon feber och skakningar. Jag reste mig och täckte henne.

Profeten ﷺ kom och sade: 'Vad är det med henne?' Jag sade: 'O Guds Sändebud, hon har drabbats av feber och skakningar.' Han sade: 'Kanske är det på grund av det ryktet som spridits.' Då satte sig A'isha upp och sade: 'Vid Gud, om jag svär eder kommer ni inte att tro mig, och om jag ber om ursäkt kommer ni inte att ursäkta mig. Mitt exempel och ert är som Jakobs och hans söners när han sade: **"Tålmod är vackert, och Gud är den som ska sökas hjälp hos mot det ni beskriver."** (Yusuf: 18).'

Profeten ﷺ gick ut, och Gud uppenbarade hennes oskuld. Han återvände tillsammans med Abu Bakr och gick in. Han sade: 'O A'isha, Gud har uppenbarat din oskuld.' Hon sade: 'Med Guds lov, inte med ditt.' Abu Bakr sade till henne: 'Säger du detta till Guds Sändebud ﷺ?' Hon sade: 'Ja.'

Bland dem som spridit ryktet fanns en man som Abu Bakr försörjde. Abu Bakr svor att han inte längre skulle ge honom något. Då uppenbarade

Gud: **"Låt inte de bland er som har förtjänst och rikedom avstå från att ge till släktingar ..."** (al-Nur: 22). Abu Bakr sade: 'Jo, vid Gud, jag vill att Gud ska förlåta mig.' Han återupptog sin försörjning av honom.

Gud, den Upphöjde, sade:

"De som kom med förtalet ..." – det vill säga lögnen, förtalet och påhittet – **"är en grupp bland er."**

"Tro inte att det är ont för er" – o Abu Bakrs familj – **"utan det är gott för er."** Det vill säga: i detta liv och i nästa, ett gott rykte i världen och högre rang i nästa liv, och en upphöjd ära för dem genom att Gud, den Upphöjde, försvarade A'isha, de troendes moder, i den stora Koranen.

Därför, när Ibn Abbas kom till henne på hennes dödsbädd, sade han: "Gläd dig, du är Guds Sändebuds hustru. Han älskade dig och gifte sig inte med någon annan jungfru än dig. Din oskuld uppenbarades från himlen."

"Var och en av dem har vad han förtjänat av synd." Det vill säga: var och en som talade i denna sak och anklagade A'isha för något otillbörligt har en stor del av straffet.

"Och den som tog på sig den största skulden av dem ..." – det vill säga den som började, eller den som samlade ihop, spred och förde vidare ryktet – **"för honom är ett stort straff."** De flesta lärda menar att detta syftar på Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul – må Gud förbanna honom – som nämns i haditherna.

Det har också sagts att det syftar på Hassan ibn Thabit, men detta är en ovanlig åsikt, eftersom han var en av de främsta följeslagarna med stora förtjänster. Bland hans bästa gärningar var att han försvarade Guds Sändebud ﷺ med sin poesi. Profeten ﷺ sade till honom: **"Angrip dem, och Gabriel är med dig."**

Masruq berättade: "Jag var hos A'isha när Hassan ibn Thabit kom in. Hon befallde att en kudde skulle läggas åt honom. När han gick sade jag till henne: 'Varför gör du så mot honom, låter honom komma in till dig?' I en annan återgivning sades till henne: 'Tillåter du honom att komma in till dig, när Gud har sagt: **"Och den som tog på sig den största skulden av dem har ett stort straff."**' Hon sade: 'Vilket straff är större än blindhet? Han hade förlorat sin syn. Kanske är det detta som är det stora straffet. Och han brukade försvara Guds Sändebud ﷺ."

لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ

Alla troende män och kvinnor borde – då de hör sådant [tal] – tro det bästa om varandra och säga: "Detta är en uppenbar lögn."

[24:12]

Detta är en tillrättavisning från Gud, den Upphöjde, till de troende i berättelsen om A'isha – må Gud vara nöjd med henne – när några av dem spred det onda talet och det som nämndes om förtalet. Gud sade: "Varför – det vill säga: huruvida – när ni hörde det, tänkte inte de troende männen och kvinnorna gott om sig själva?" Det vill säga: de borde ha jämfört det tal som riktades mot Umm al-Mu'minin med sig själva. Om det inte passade dem, så var Umm al-Mu'minin ännu mer värd att frikännas från det, med större rätt och styrka.

Det berättas att Abu Ayyub (Khalid ibn Zayd al-Ansari) sade till sin hustru Umm Ayyub när hon frågade: "O Abu Ayyub, har du inte hört vad folk säger om A'isha – må Gud vara nöjd med henne?" Han svarade: "Ja, och det är lögn. Skulle du själv göra något sådant, o Umm Ayyub?" Hon sade: "Vid Gud, aldrig." Han sade: "A'isha är vid Gud bättre än du." När Koranen uppenbarades om förtalet, sade Gud, den Upphöjde: "**Varför, när ni hörde det, tänkte inte de troende männen och kvinnorna gott om sig själva och sade: Detta är en uppenbar lögn.**" Detta syftar på vad Abu Ayyub sade till sin hustru.

"**Varför tänkte inte de troende ...**" – det vill säga: de borde ha tänkt gott, ty Umm al-Mu'minin är den som mest förtjänar det. Detta gäller hjärtats inre. "**Och sade ...**" – det vill säga: med sina tungor – "**Detta är en uppenbar lögn.**" Det vill säga: en tydlig lögn riktad mot Umm al-Mu'minin – må Gud vara nöjd med henne.

Det som skedde var inte något som kunde väcka misstanke. Ty Umm al-Mu'minin kom öppet ridande på Safwan ibn al-Mu'attals kamel mitt på dagen, medan hela armén såg det och Guds Sändebud ﷺ var mitt ibland dem. Om det hade funnits något misstänkt i detta, skulle det inte ha skett öppet inför alla, utan i hemlighet. Därför är det som förtalarna kom med en ren lögn, falskt tal och en skamlös och ondskefull anklagelse.

Gud, den Upphöjde, sade: "**Varför kom de inte med fyra vittnen?**" – det vill säga: som kunde vittna om sanningen i det de påstod. "**Och om de inte kommer med vittnen, är de inför Gud lögnare.**" Det vill säga: i Guds dom är de lögnare och fördärvade.

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

Om Gud inte visade er godhet och förbarmade sig över er i detta och det kommande livet, skulle förvisso ett hårt straff drabba er för allt [förtal] ni sprider, **[24:14]**

Gud, den Upphöjde, säger: "Om det inte vore för Guds nåd över er och Hans barmhärtighet i detta liv och i det kommande ..." - det vill säga till dem som deltog i ryktesspridningen om A'isha - må Gud vara nöjd med henne - att Han accepterade er ånger och er återgång till Honom i detta liv, och förlät er på grund av er tro inför det kommande livet. "... skulle ett stort straff ha drabbat er för det ni spred i fallet med förtalet."

Detta gäller dem som hade tro och vars ånger Gud accepterade, såsom Mistah, Hassan och Hamnah bint Jahsh. Men de som deltog i ryktesspridningen bland hycklarna, såsom Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul och hans likar, omfattas inte av denna vers, eftersom de inte hade tro och goda gärningar som kunde väga upp eller motsvara detta.

Sedan sade Gud, den Upphöjde: **"När ni tog emot det med era tungor ..."** - Mujahid sade: det vill säga att ni berättade det för varandra, en sade: "Jag hörde det från den och den", och en annan sade: "Så och så berättade det."

Och Hans ord: **"Och ni säger med era munnar det ni inte har kunskap om"** - det vill säga: ni talar om något ni inte vet.

Sedan sade Gud, den Upphöjde: **"Och ni tror att det är lätt, men inför Gud är det stort."** Det vill säga: ni talar om Umm al-Mu'minin och tror att det är en liten sak, men inför Gud är det mycket allvarligt. Om hon inte hade varit Profetens hustru ﷺ, skulle det ändå inte ha varit lätt. Hur mycket mer allvarligt är det då när det gäller hustrun till den siste av profeterna och ledaren för sändebuden.

Det är stort inför Gud att något sådant sägs om Hans Profets hustru. Gud, den Upphöjde, är svartsjuk för detta. Därför sade Han: **"Och ni tror att det är lätt, men inför Gud är det stort."**

I de två autentiska samlingarna (al-al-Bukhari och Muslim) finns hadithen: **"En man kan tala ett ord som väcker Guds vrede, utan att förstå dess räckvidd, och han faller därmed ned i elden längre än avståndet mellan himlen och jorden."**

وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ

Om ni ändå hade sagt, då ni hörde [ryktet]: "Det är inte rätt av oss att tala om detta. Stor är Du i Din härlighet – detta är avskyvärt förtal!" [24:16]

Detta är en ytterligare tillrättavisning efter den första. Gud, den Upphöjde, säger: "Om ni, när ni hörde det, hade sagt: Det är inte rätt för oss att tala om detta." Det vill säga: det anstår oss inte att yttra sådant tal eller att nämna det för någon.

"Prisad vare Du! Detta är en stor lögn." – Prisad vare Gud att något sådant inte kan sägas om Hans Profets hustru, hans älskade följeslagerska.

Sedan sade Gud, den Upphöjde: "Gud förmanar er att aldrig återvända till något liknande." Det vill säga: Han förbjuder er och varnar er för att något liknande ska ske igen i framtiden.

"Om ni är troende." Det vill säga: om ni verkligen tror på Gud och Hans lag och vördar Hans Sändebud ﷺ.

Sedan sade Gud, den Upphöjde: "Gud klargör för er sina tecken." Det vill säga: Han förtydligar för er de rättsliga bestämmelserna och de gudomliga visdomarna.

"Gud är Allvetande, Vis." Det vill säga: Han vet vad som gagnar Hans tjänare, och Han är vis i sin lagstiftning och i sina beslut.

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

De som gärna ser att skamligt förtal sprids mot de troende har ett plågsamt straff att vänta i denna värld och i det kommande livet. – Gud vet, men ni vet inte [hela sanningen]. [24:19]

Detta är en tredje tillrättavisning för den som hör något ont tal, låter det fastna i sitt sinne och sedan för vidare det. Gud, den Upphöjde, säger:

"De som älskar att osedlighet sprids bland de troende ..." – det vill säga de som vill att det fula talet om dem ska bli offentligt.

"... för dem är ett smärtsamt straff i detta liv" – det vill säga genom den

föreskrivna hudstraffen – **”och i det kommande livet genom straffet.”**

”Gud vet, men ni vet inte.” Det vill säga: lämna saken till Gud, så blir ni vägleda.

Profeten ﷺ sade: **”Skada inte Guds tjänare, håna dem inte och sök inte deras hemligheter. Ty den som söker sin muslimske broders hemligheter, honom kommer Gud att söka upp tills Han avslöjar honom i hans eget hem.”**

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رءُوفٌ رَّحِيمٌ

Ja, [vad vore ni människor] om Gud inte visade er godhet och förbarmade sig över er och inte i Sin barmhärtighet ömmade för er? **[24:20]**

Gud, den Upphöjde, säger: ”Om det inte vore för Guds nåd över er och Hans barmhärtighet – och att Gud är mild och barmhärtig ...” Det vill säga: om inte detta hade funnits, skulle saken ha varit annorlunda. Men Gud är mild mot sina tjänare och barmhärtig mot dem. Han accepterade ångern från dem som vände sig till Honom i denna fråga, och Han renade dem som renades genom det föreskrivna straffet som verkställdes på dem.

Sedan sade Gud, den Upphöjde: **”O ni som tror, följ inte djävulens steg.”** Det vill säga: hans vägar, hans metoder och det han befäller. **”Den som följer djävulens steg – han befäller osedlighet och förnekelse.”** Detta är en avskräckande och varnande formulering, uttryckt på det mest värtaliga, kortfattade och kraftfulla sättet.

Ibn Abbas sade: **”Djävulens steg”** betyder hans gärningar. ‘Ikrima sade: det betyder hans impulser. Qatada sade: varje synd är en del av djävulens steg.

En man sade till Ibn Mas‘ud: ”Jag har förbjudit mig själv att äta en viss mat och nämnt den vid namn.” Ibn Mas‘ud sade: ”Detta är en av djävulens impulser. Gör försoning för din ed och ät.”

Al-Sha‘bi sade om en man som lovat att slakta sin son: ”Detta är en av djävulens impulser.” Han gav honom rådet att istället slakta en bagge.

Abu Rafi‘ berättade: ”Jag blev arg på min hustru, och hon sade: ’Hon är en dag judinna och en dag kristen, och varje slav hon äger är fri om du inte

skiljer dig från din hustru.' Jag gick till Abd Allah ibn Omar, och han sade: 'Detta är bara en av djävulens impulser.'"

Sedan sade Gud, den Upphöjde: **"Om det inte vore för Guds nåd över er och Hans barmhärtighet, skulle ingen av er någonsin bli ren."** Det vill säga: om inte Gud skänkte ånger och återvändande till Honom till den Han vill, och renade själarna från deras avgudadyrkan, deras synder, deras orenheter och deras dåliga egenskaper – var och en efter sin del – skulle ingen kunna uppnå renhet eller godhet för sig själv.

"Men Gud renar den Han vill." Det vill säga: av sina skapelser. Han vilseleder den Han vill och låter honom gå under i villfarelsens och syndens avgrunder.

"Gud är Hörande" – det vill säga: Han hör sina tjänares ord. **"Vetande"** – det vill säga: Han vet vem av dem som förtjänar vägledning och vem som förtjänar villfarelse.

وَلَا يَأْتَلِ أُولُو الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ ۚ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا ۚ أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

De av er som åtnjuter en gynnad ställning och lever i välstånd får aldrig vägra att hjälpa sina närmaste och de nödställda och dem som övergett ondskans rike för Guds sak; [har dessa begått fel] skall de förlåta dem och glömma. Eller önskar ni inte att Gud skall ge er Sin förlåtelse? Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig.
[24:22]

Gud, den Upphöjde, säger: "Och låt inte de bland er som har förtjänst ..." – ordet *al-ilah* betyder ed, alltså: svär inte. "... de som har förtjänst bland er" – det vill säga de som har rikedom, välgörenhet och godhet. "... och rikedom ..." – det vill säga materiell förmåga. "... att de inte ska ge till sina släktingar, de fattiga och de som har utvandrat för Guds skull."

Det vill säga: svär inte att ni inte ska stödja era släktingar, de fattiga och de som har utvandrat. Detta är en ytterst mild och kärleksfull uppmaning till att upprätthålla släktbanden.

Därför sade Gud, den Upphöjde: **"Låt dem förlåta och överse."** Det vill säga: låt dem förlåta det som tidigare har skett av fel och skada. Detta är ett uttryck för Guds tålmod, generositet och mildhet mot sina skapelser, trots att de gör orätt mot sig själva.

Dessa verser uppenbarades om al-Siddiq – må Gud vara nöjd med honom – när han svor att han inte längre skulle ge något stöd till Mistah ibn Uthatha, efter det han hade sagt om A'isha – må Gud vara nöjd med henne – som tidigare nämnts i berättelsen.

När Gud uppenbarade Umm al-Mu'mininns oskuld, och de troendes hjärtan blev lugna och fridfulla, och Gud accepterade ångern från dem som hade talat i detta, och straffet verkställdes på dem som det skulle verkställas på, föreskrev Gud – Han som har nåd och gåvor – att al-Siddiq skulle återvända till att visa godhet mot sin släkting och familjemedlem Mistah ibn Uthatha.

Han var nämligen Abu Bakrs kusin, fattig och utan annan försörjning än den som Abu Bakr gav honom. Han var en av de som hade utvandrat för Guds skull. Han hade begått ett felsteg, men Gud accepterade hans ånger och han fick sitt straff.

Abu Bakr al-Siddiq var känd för sin välgörenhet, sina förtjänster och sin godhet mot både släktingar och främlingar. När denna vers uppenbarades sade han: **”Jo, vid Gud, vi vill att vår Herre ska förlåta oss.”** Han återupptog sin försörjning av Mistah och sade: **”Vid Gud, jag ska aldrig ta bort den från honom.”**

Därför var al-Siddiq verkligen *al-Siddiq* – må Gud vara nöjd med honom och med hans dotter.

إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لَعُنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ
 Nej, de som [utan grund och utan att senare ångra sig] anklagar anständiga, troende kvinnor, som kan ha uppträtt oförsiktigt, [följs av Guds] fördömelse i denna värld och i det kommande livet, och ett hårt straff väntar dem **[24:23]**

Detta är en varning från Gud, den Upphöjde, till dem som anklagar de kyskaste och mest ovetande kvinnorna. Versen nämner ”de troende kvinnorna”, och mödrarna till de troende är än mer värda att omfattas av detta än någon annan, särskilt A'isha bint al-Siddiq – må Gud vara nöjd med henne – som var orsaken till uppenbarelsen.

De lärda är eniga om att den som efter denna uppenbarelse förolämpar henne eller anklagar henne för det som nämns i versen, är en otrogen, eftersom han motsätter sig Koranen.

Gud, den Upphöjde, sade: **"De är förbannade i detta liv och i det kommande."** Detta liknar Hans ord: **"De som skadar Gud och Hans Sändebud ..."** (al-Ahzab: 57).

Vissa har sagt att detta gäller särskilt A'isha. Ibn Abbas sade: "Den uppenbarades om A'isha."

A'isha berättade: "När jag anklagades, ovetande om det, och det senare nådde mig, satt Guds Sändebud ﷺ hos mig när uppenbarelsen kom. När han fick uppenbarelse brukade han drabbas av något liknande dvala. Han fick uppenbarelse medan han satt hos mig, sedan satte han sig upp, torkade sitt ansikte och sade: 'O A'isha, gläd dig!' Jag sade: 'Med Guds lov, inte med ditt.' Han reciterade: **'De som anklagar de kyskaste, ovetande, troende kvinnorna ...'** tills han nådde: **'De är frikända från det som sägs, för dem finns förlåtelse och en ädel försörjning.'** (al-Nur: 26)."

Al-Dahhak sade: detta gäller särskilt Profetens hustrur. Al-Awfi återberättade från Ibn Abbas: "Versen gäller Profetens hustrur, som hycklarna anklagade. Gud ålade dem förbannelsen och vredens straff."

Sedan uppenbarades: **"Och de som anklagar de kyskaste kvinnorna och inte kommer med fyra vittnen ..."** (al-Nur: 4-5). Där föreskrevs gisslandet och ångern. Ångern accepteras, men vittnesmålet förkastas.

Ibn Jarir berättade: Ibn Abbas förklarade Surat al-Nur. När han kom till denna vers sade han: "Den gäller A'isha och Profetens hustrur. Den är absolut och ingen ånger gäller för dem som anklagar dem." Sedan reciterade han versen om de som anklagar andra kvinnor (al-Nur: 4-5) och sade: "Där ges ånger, men inte för dem som anklagar Profetens hustrur." Några av de närvarande ville resa sig och kyssa hans huvud för den vackra förklaringen.

Ibn Jarir valde dock den allmänna innebörden, och detta är det korrekta. Den allmänna innebörden stöds av hadithen som Abu Hatim återberättade från Abu Hurayra: Profeten ﷺ sade: **"Undvik de sju fördärliga synderna."** Man frågade: "Vilka är de, o Guds Sändebud?" Han sade: **"Att sätta något vid Guds sida, trolldom, att döda en själ som Gud har förbjudit utan rätt, att äta ränta, att äta den faderlöses egendom, att fly från striden, och att anklaga de kyskaste, ovetande, troende kvinnorna."**

Gud, den Upphöjde, sade: **"Den dag då deras tungor, händer och fötter vittnar mot dem om vad de brukade göra."**

Ibn Abbas sade: "Detta gäller de som förnekar. När de ser att endast de som ber kommer in i paradiset, säger de: 'Kom, låt oss förneka.' Då förseglas deras munnar, och deras händer och fötter vittnar. De kan inte dölja något för Gud."

Ibn Abi Hatim återberättade från Anas ibn Malik: "Vi var hos Profeten ﷺ när han log så att hans tänder syntes. Han sade: 'Vet ni varför jag log?' Vi sade: 'Gud och Hans Sändebud vet bäst.' Han sade: 'Av tjänarens argumentation med sin Herre. Han säger: O Herre, skyddade Du mig inte från orätt? Gud säger: Jo. Han säger: Jag accepterar inga vittnen mot mig utom mig själv. Gud säger: Det räcker med dig själv som vittne mot dig i dag, och de ädla änglarna som vittnen. Då förseglas hans mun och hans lemmar får tala. De vittnar om hans gärningar. Sedan tillåts han tala igen, och han säger: Bort med er, det var för er skull jag kämpade.'"

Qatada sade: "O människobarn, vid Gud, du har vittnen från din egen kropp som inte kan misstros. Vaka över dem. Frukta Gud i det dolda och det öppna. Ingenting är dolt för Honom. Mörker är ljus inför Honom, och det hemliga är öppet. Den som kan dö med god förtröstan på Gud, låt honom göra det. Det finns ingen kraft utom hos Gud."

Gud, den Upphöjde, sade: "Den dagen ska Gud ge dem deras rättvisa dom." Ibn Abbas sade: "Deras dom betyder deras räkenskap." Andra sade likadant.

"Och de ska veta att Gud är den uppenbara sanningen." Det vill säga: Hans löften och hot, Hans räkenskap är rättvisa och utan orätt.

الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ ۖ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ ۗ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ ۗ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

De dåliga kvinnorna är för de dåliga männen och de dåliga männen för de dåliga kvinnorna, liksom de goda kvinnorna är för de goda männen och de goda männen för de goda kvinnorna. [Gud vet att] de är oskyldiga till vad [onda tungor] påstår om dem, [och] de skall få förlåtelse för sina synder och en frikostig belöning. **[24:26]**

Ibn Abbas sade: "De dåliga orden hör hemma hos de dåliga männen, och de dåliga männen hör hemma hos de dåliga orden. De goda orden hör hemma hos de goda männen, och de goda männen hör hemma hos de goda orden." Han sade: "Versen uppenbarades om A'isha och förtalarna."

Ibn Jarir valde denna tolkning, och förklarade att fult tal passar bäst de människor som själva är fula, medan gott tal passar de goda. Det som hycklarna tillskrev A'isha är något som passar dem själva, medan hon är mer värd att frikännas och renas från det. Därför sade Gud: **"De är frikända från det som sägs."**

Abd al-Rahman ibn Zayd ibn Aslam sade: "De dåliga kvinnorna hör hemma hos de dåliga männen, och de dåliga männen hör hemma hos de dåliga kvinnorna. De goda kvinnorna hör hemma hos de goda männen, och de goda männen hör hemma hos de goda kvinnorna." Det vill säga: Gud skulle aldrig ha gjort A'isha till hustru åt Guds Sändebud ﷺ om hon inte var god, eftersom han är den bästa av alla människor. Om hon hade varit dålig, skulle hon inte ha passat honom – varken enligt lag eller enligt Guds beslut. Därför sade Gud: **"De är frikända från det som sägs."** Det vill säga: de är långt ifrån det som förtalarna och angriparna säger. **"För dem finns förlåtelse"** – på grund av den lögn som sagts om dem – **"och en ädel försörjning"** – det vill säga hos Gud i paradiset trädgårdar. Här finns också ett löfte om att hon ska vara Profetens hustru i paradiset.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَى أَهْلِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

TROENDE! Gå inte in i främmande hus utan att först ha gett er till känna och hälsat husets folk. Detta är bäst för er [och mest passande]; detta sägs för att ni skall lägga det på minnet! **[24:27]**

Sedan följer en ny uppmaning om adab (islamisk etik):

Gud lärde de troende att inte gå in i andras hus utan att först be om tillåtelse (*isti'nas*), det vill säga att be om lov innan man går in, och att hälsa när man går in. Man bör be om tillåtelse tre gånger. Om man får tillåtelse, går man in; om inte, ska man gå därifrån.

Detta bekräftas i den autentiska hadithen om Abu Musa, som bad om tillåtelse tre gånger hos Omar men inte fick svar, och därför gick därifrån. Omar sade: "Hörde ni inte Abd Allah ibn Qays be om tillåtelse? Släpp in honom." De sökte efter honom men fann att han hade gått. När han kom tillbaka sade Omar: "Varför gick du?" Han sade: "Jag bad om tillåtelse tre gånger men fick inget svar, och jag hörde Profeten ﷺ säga: 'Om någon av er ber om tillåtelse tre gånger och inte får svar, ska han gå därifrån.'" Omar sade: "Ge mig ett bevis på detta, annars ska jag straffa dig." Han gick till en grupp av ansar och berättade vad Omar sagt. De sade: "Endast vår yngste kan vittna för dig." Då gick Abu Sa'id al-Khudri med honom och

vittnade, och Omar sade: "Jag var upptagen med marknaden."

Anas berättade: Profeten ﷺ kom till Sa'd ibn Obada och sade: "Fred vare med dig och Guds barmhärtighet." Sa'd svarade: "Och fred vare med dig och Guds barmhärtighet." Profeten ﷺ upprepade hälsningen tre gånger, och Sa'd svarade tre gånger, men Profeten ﷺ hörde honom inte och gick därifrån. Sa'd följde efter honom och sade: "O Guds Sändebud, jag hörde varje hälsning och svarade, men jag ville höra fler hälsningar från dig och få mer välsignelse." Sedan tog han med honom in i huset och bjöd honom på russin. När Profeten ﷺ hade ätit sade han: "Må de rättfärdiga äta er mat, må änglarna be för er, och må de fastande bryta sin fasta hos er."

Det lärs också ut att den som ber om tillåtelse inte ska stå rakt framför dörren, utan vid dess högra eller vänstra sida. Abu Dawud återberättade från Abd Allah ibn Bishr att Profeten ﷺ, när han kom till någons dörr, inte stod rakt framför den utan vid dess högra eller vänstra hörn, och sade: "Fred vare med er, fred vare med er." Detta eftersom husen på den tiden inte hade gardiner.

En man kom och stod rakt framför Profetens dörr för att be om tillåtelse. Profeten ﷺ sade till honom: "Stå åt sidan, för tillåtelsen är till för att skydda från blickar."

I de två autentiska samlingarna finns hadithen: Profeten ﷺ sade: **"Om någon tittar in på dig utan tillåtelse och du kastar en sten på honom och förstör hans öga, är du inte skyldig till något."**

Jabir berättade: "Jag kom till Profeten ﷺ på grund av en skuld som min far hade. Jag knackade på dörren. Han sade: 'Vem är det?' Jag sade: 'Det är jag.' Han sade: 'Jag, jag!'"

Detta uttryck tycktes ogillas, och det ogillades därför att ordet "jag" inte gör personen känd förrän han tydligt nämner sitt namn eller sin kända tillnamn. Annars kan vem som helst uttrycka sig med "jag", och då uppnås inte syftet med den tillåtelse som föreskrivs i versen. Ibn Abbas sade: *isti'nas* betyder tillåtelse (*istidhan*), och samma sak har sagts av flera.

Amr ibn Sa'id al-Thaqafi berättade: "En man bad om tillåtelse hos Profeten ﷺ och sade: 'Ska jag gå in?' Profeten ﷺ sade till en tjänstekvinna som hette Ruda: 'Gå till honom och lär honom, för han kan inte be om tillåtelse. Säg till honom att säga: Fred vare med er, får jag gå in?' Mannen hörde

henne och sade: 'Fred vare med er, får jag gå in?' Profeten ﷺ sade: 'Gå in.'"

Mujahid berättade: "Abd Allah ibn Omar kom tillbaka från ett ärende och hettan hade plågat honom. Han kom till ett tält tillhörande en kvinna från Quraysh och sade: 'Fred vare med er, får jag gå in?' Hon sade: 'Gå in med fred.' Han upprepade, och hon upprepade, medan han bytte fot. Han sade: 'Säg: Gå in.' Hon sade: 'Gå in.'"

Hishim återberättade från Ibn Mas'ud: "Ni måste be om tillåtelse hos era mödrar och systrar."

Ash'ath återberättade från Adi ibn Thabit: "En kvinna från ansar sade: 'O Guds Sändebud, jag är i mitt hem i ett tillstånd som jag inte vill att någon ska se mig i - varken min far eller min son - men en man från min familj kommer ofta in till mig när jag är i det tillståndet.' Då uppenbarades: '**O ni som tror, gå inte in i hus ...**' (al-Nur: 27)."

Ibn Jurayj berättade: "Jag hörde Ata' ibn Abi Rabah berätta från Ibn Abbas: 'Tre verser har folk förnekat. Gud sade: "**Den mest ädla bland er inför Gud är den mest gudfruktige.**" (al-Hujurat: 13). Men folk säger: den mest ädla är den med störst hus. Och hela adab har folk förnekat.' Jag sade: 'Ska jag be om tillåtelse hos mina systrar, som är föräldralösa i min vård, i samma hus?' Han sade: 'Ja.' Jag upprepade för att få lättnad, men han vägrade och sade: 'Vill du se henne naken?' Jag sade: 'Nej.' Han sade: 'Be om tillåtelse.' Jag upprepade igen, och han sade: 'Vill du lyda Gud?' Jag sade: 'Ja.' Han sade: 'Be om tillåtelse.'"

Tawus sade: "Det finns ingen kvinna jag mer ogillar att se naken än en som är nära släkting." Han var sträng i detta. Ibn Mas'ud sade: "Ni måste be om tillåtelse hos era mödrar."

Ibn Jurayj sade: "Jag sade till Ata': Ska en man be om tillåtelse hos sin hustru?" Han sade: "Nej." Detta tolkas som att det inte är obligatoriskt, men det är bättre att han låter henne veta att han kommer in och inte överraskar henne, eftersom hon kan vara i ett tillstånd hon inte vill att han ska se.

Ibn Jarir återberättade från Zaynab, Abd Allah ibn Mas'uds hustru: "När Abd Allah kom hem från ett ärende och nådde dörren, harklade han sig och spottade, för att inte överraska oss i något vi ogillade."

Ibn Abi Hatim återberättade från Abu Hurayra: "Abd Allah brukade tala

högt när han kom in i huset, för att göra sig hörd.” Mujahid sade: **”Tills ni ber om tillåtelse”** betyder: harkla er eller hosta. Imam Ahmad ibn Hanbal sade: ”När en man går in i sitt hus är det rekommenderat att han harklar sig eller rör sina sandaler.”

I den autentiska hadithen: Profeten ﷺ förbjöd att en man kommer hem till sin familj på natten och skrämmer dem. I en annan hadith: ”Profeten ﷺ kom till Medina på dagen, stannade utanför och sade: ’Vänta tills vi går in på kvällen – det vill säga i slutet av dagen – så att den ovårdade kan kamma sig och den frånvarande kan raka sig.’”

Qatada sade om versen: **”Tills ni ber om tillåtelse”** – det betyder tre gånger. Den första för att de ska höra, den andra för att de ska förbereda sig, den tredje för att de ska kunna välja att släppa in eller avvisa. Han sade: ”Stå inte kvar vid någons dörr om de avvisar dig, för folk har behov och sysslor, och Gud är den som bäst ursäktar.”

Muqatil ibn Hayyan sade: ”I den förislamiska tiden hälsade man varandra med ’God morgon’ eller ’God kväll’. Man gick till sin vän utan att be om tillåtelse, och sade: ’Jag har kommit in.’ Detta kunde vara svårt för mannen, särskilt om han var med sin familj. Gud ändrade allt detta till blygsamhet och renhet, och gjorde det fritt från smuts och orenhet. Han sade: **’O ni som tror, gå inte in i hus som inte är era förrän ni ber om tillåtelse och hälsar på dess folk.’** (al-Nur: 27). Detta som Muqatil sade är vackert. Därför sade Gud: **’Detta är bättre för er.’** Det vill säga: tillåtelse är bättre för båda parter – för den som ber om tillåtelse och för husets folk. **’Kanske ni ska minnas.’**

Gud sade: **”Om ni inte finner någon där, gå inte in förrän ni får tillåtelse.”** Detta eftersom det annars är att ta sig in i någon annans egendom utan tillåtelse. Han kan tillåta eller neka.

”Och om det sägs till er: gå tillbaka, så gå tillbaka. Det är renare för er.” Det vill säga: om ni avvisas vid dörren, före eller efter att ni bett om tillåtelse, så gå tillbaka. Det är renare och bättre för er. **”Gud vet vad ni gör.”**

Qatada sade: ”En av de utvandrade sade: ’Jag har sökt hela mitt liv att uppfylla denna vers, men jag har aldrig fått uppleva att jag ber om tillåtelse hos en av mina bröder och han säger till mig: gå tillbaka. Men om det skulle hända, skulle jag vara glad, eftersom Gud sade: **’Om det sägs till er: gå tillbaka, så gå tillbaka. Det är renare för er.’**”

Sa'id ibn Jubayr sade om versen: "Stå inte vid människors dörrar."

Gud sade: **"Det är ingen skuld för er att gå in i hus som inte är bebodda."** Denna vers är mer specifik än den föregående. Den tillåter att man går in i hus där ingen bor, om man har något där, utan att be om tillåtelse. Som ett hus för gäster – om man en gång fått tillåtelse att gå in, räcker det. Ibn Abbas sade: **"Gå inte in i hus som inte är era"** – sedan upphävdes och undantogs detta med orden: **"Det är ingen skuld för er att gå in i hus som inte är bebodda, där ni har något."**

Andra sade: detta gäller handelsplatser som karavanserajer, resenärers hus, husen i Mekka och liknande.

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَعْضُوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ

SÄG till de troende männen att de bör sänka blicken och lägga band på sin sinnlighet; det leder till större renhet i deras liv. Gud är underrättad om vad de gör. [24:30]

Detta är en befallning från Gud, den Upphöjde, till sina troende tjänare: att de ska sänka sina blickar från det som är förbjudet för dem, och inte se på annat än det som Gud har tillåtit dem att se på. De ska avhålla sina ögon från det otillåtna. Om blicken av misstag faller på något förbjudet, ska den snabbt vändas bort.

Det berättas från Jarir ibn Abd Allah al-Bajali – må Gud vara nöjd med honom – att han sade: "Jag frågade Profeten ﷺ om den plötsliga blicken, och han befallde mig att vända bort min blick."

Profeten ﷺ sade till Ali: **"O Ali, följ inte en blick med en annan. Den första är tillåten för dig, men inte den andra."**

I den autentiska hadithen från Abu Sa'id berättas: Profeten ﷺ sade: **"Akta er för att sitta på vägarna."** De sade: "O Guds Sändebud, vi måste ha våra platser där vi samtalar." Han sade: **"Om ni vägrar, ge vägen dess rätt."** De sade: "Vad är vägens rätt, o Guds Sändebud?" Han sade: **"Att sänka blicken, avhålla sig från att skada, besvara hälsningen, befalla det goda och förbjuda det onda."**

Eftersom blicken leder till hjärtats fördärv, befallde Gud också att skydda

det privata. Han sade: **"Säg till de troende männen att sänka sina blickar och skydda sina privata delar."** (al-Nur: 30).

Att skydda det privata kan vara:

- att avhålla det från otukt, som Gud sade: **"Och de som skyddar sina privata delar ..."** (al-Mu'minun: 5),
- eller att skydda det från att bli sett, som i hadithen: **"Skydda din nakenhet, utom för din hustru eller det din högra hand äger."**

"Detta är renare för dem" – det vill säga: renare för deras hjärtan och renare för deras religion. Det har sagts: den som skyddar sin blick, Gud ger honom ljus i hans inre.

Imam Ahmad återberättade från Abu Umama – må Gud vara nöjd med honom – att Profeten ﷺ sade: **"Ingen muslim ser på en kvinnas skönhet och sedan sänker sin blick, utan att Gud ersätter det med en dyrkan vars sötma han finner."**

Abd Allah ibn Mas'ud – må Gud vara nöjd med honom – berättade att Profeten ﷺ sade: **"Blicken är en av djävulens förgiftade pilar. Den som avhåller sig från den av fruktan för Mig, ersätter Jag med en tro vars sötma han finner i sitt hjärta."**

Gud, den Upphöjde, sade: **"Gud är medveten om vad de gör."** Som Han sade: **"Han vet ögats svek och vad bröstet döljer."** (Ghafir: 19).

I den autentiska hadithen från Abu Hurayra – må Gud vara nöjd med honom – sade Profeten ﷺ: **"Det är skrivet för människosonen att han får sin del av otukt, och han kommer inte undan det. Ögonens otukt är att se, tungans otukt är att tala, öronens otukt är att lyssna, händerna begår otukt genom att ta, fötterna genom att gå, själen önskar och begär, och det privata bekräftar eller förnekar det."**

Många av de fromma föregångarna förbjöd män att fästa sina blickar på unga pojkar, och många av sufiernas imamer var mycket stränga i detta. En del av de lärda förbjöd det helt, på grund av risken för frestelse, och andra var mycket stränga i sin varning.

I hadithen: **"Varje öga gråter på Uppståndelsens dag, utom ett öga som sänkte sin blick från Guds förbudna, ett öga som vakade i Guds väg, och ett öga ur vilket det rann som huvudet på en fluga av Guds fruktan."**

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا ۚ وَلَا يَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ ۚ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوْ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ ۚ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ ۚ وَتَوْبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

Och säg till de troende kvinnorna att de bör sänka blicken och lägga band på sin sinnlighet och inte visa mera av sina behag än vad som [anständigtvis] kan vara synligt; låt dem därför fästa slöjan så att den täcker barmen. Och de skall inte låta sina behag skymta inför andra än sin make, sin fader, sin svärfader, sina söner, sin makes söner, sina bröder, sina brorsöner, sina systersöner, närstående kvinnor, dem som de rättmätigt besitter och sådana manliga tjänare, som inte längre känner begär efter kvinnor, eller barn som ännu inte har begrepp om kvinnlig nakenhet. Och låt dem inte gå med svajande gång för att dra uppmärksamheten till sina dolda behag. Troende! Vänd er till Gud i ånger [över era fel och synder]; kanske skall det gå er väl i händer! **[24:31]**

Detta är en befallning från Gud, den Upphöjde, till de troende kvinnorna, och ett uttryck för Hans omsorg om deras troende män. Det är en särskiljning av dem från kvinnorna i okunnighetens tid (*jahiliyya*) och de avgudadyrkande kvinnorna.

Anledningen till att denna vers uppenbarades berättas av Muqatil ibn Hayyan: "Det nådde oss att Asma' bint Marthad var i sitt hus bland Banu Haritha, och kvinnor kom in till henne utan att vara ordentligt klädda, så att deras fotringar syntes, liksom deras bröst och hårflåtor. Asma' sade: 'Hur fult är inte detta!' Då uppenbarade Gud: '**Och säg till de troende kvinnorna att sänka sina blickar ...**'"

"Och säg till de troende kvinnorna att sänka sina blickar ..." - det vill säga från det som Gud har förbjudit dem att se på, utom sina makar. Därför menade många lärda att det inte är tillåtet för en kvinna att se på främmande män, vare sig med begär eller utan. De stödde sig på hadithen från Umm Salama: hon berättade att hon och Maimuna var hos Profeten ﷺ när Ibn Umm Maktum kom in efter att slöjan hade föreskrivits. Profeten ﷺ sade: "**Skydda er från honom.**" Hon sade: "O Guds Sändebud, är han

inte blind och ser oss inte?” Profeten ﷺ sade: **”Är ni då blinda? Ser ni honom inte?”**

Andra lärda menade att det är tillåtet för kvinnor att se på främmande män utan begär. Detta stöds av den autentiska hadithen där Profeten ﷺ lät A'isha stå bakom honom och se på abessinierna när de lekte med spjut i moskén under högtiden, tills hon blev uttröttad och gick därifrån.

”Och de ska skydda sina privata delar ...” – Sa'id ibn Jubayr sade: från otukt. Qatada sade: från det som inte är tillåtet för dem. Muqatil sade: från otukt. Abu al-Aliya sade: varje vers i Koranen där det nämns att skydda det privata syftar på otukt, utom denna vers, som betyder: att ingen ska se det.

”Och de ska inte visa sin prydnad, utom det som är synligt ...” – det vill säga: de ska inte visa något av sin prydnad för främmande män, utom det som inte kan döljas. Ibn Mas'ud sade: som manteln och kläderna, det vill säga det som kvinnor i Arabien bar över sina kläder och det som syntes av klädernas nederdelar. Detta är inget fel, eftersom det inte kan döljas. Ibn Abbas sade: ansiktet, händerna och ringen. Detta kan vara en förklaring av den prydnad som de förbjöds att visa. Abd Allah ibn Mas'ud sade: prydnaden är två slag – en som endast maken ser, som ringar och armband, och en som främmande män ser, som de yttre kläderna. Imam Malik sade: ringen och fotringen. Ibn Abbas och hans följeslagare kan ha menat att det som är synligt är ansiktet och händerna, vilket är den mest kända åsikten. Detta stöds av hadithen hos Abu Dawud från A'isha: Asma' bint Abi Bakr kom till Profeten ﷺ i tunna kläder. Han vände sig bort och sade: **”O Asma', när en kvinna når puberteten är det inte rätt att något av henne syns utom detta”** – och han pekade på sitt ansikte och sina händer.

”Och låt dem dra sina slöjor över sina bröst ...” – det vill säga: låt dem täcka sina bröst och halsar med sina slöjor, till skillnad från kvinnorna i okunnighetens tid, som brukade gå bland män med öppna bröst, synliga halsar, hårflätor och örhängen. Gud befallde de troende kvinnorna att skyla sig i sina kläder och sitt uppträdande.

A'isha berättade: ”Må Gud förbarma sig över de första kvinnorna bland emigranterna. När Gud uppenbarade: **’Och låt dem dra sina slöjor över sina bröst’**, rev de sönder sina mantlar och täckte sig med dem.”

Safiyya bint Shayba berättade: ”Vi var hos A'isha och talade om Qurayshs kvinnor och deras förträfflighet. A'isha sade: 'Qurayshs kvinnor har

förträfflighet, men vid Gud, jag har aldrig sett bättre än ansar-kvinnorna i sin tro på Guds bok och sin tro på uppenbarelsen. När Surat al-Nur uppenbarades, gick deras män hem och reciterade versen för dem. Varje kvinna tog sin mantel och täckte sig i tro och lydnad. Nästa morgon stod de bakom Profeten ﷺ, täckta som om det fanns kråkor på deras huvuden.”

”Och de ska inte visa sin prydnad, utom för sina makar ...” – det vill säga: för sina män, sina fäder, sina svärfäder, sina söner, sina styvsöner, sina bröder, sina brorsöner och sina systemsöner. Alla dessa är kvinnans nära släktingar (*maharim*), inför vilka hon får visa sin prydnad, men utan att prunka. För maken är allt detta tillåtet, och hon får smycka sig för honom på ett sätt som inte sker inför andra.

”Eller sina kvinnor ...” – det vill säga: hon får visa sin prydnad inför muslimska kvinnor, men inte inför icke-muslimska kvinnor, eftersom de kan beskriva henne för sina män, och inget hindrar dem från det. Den muslimska kvinnan vet att detta är förbjudet och avhåller sig från det.

”En kvinna ska inte beskriva en annan kvinna för sin man, som om han såg henne.”

Det berättas att Omar ibn al-Khattab skrev till Abu Obayda: ”Det har nått mig att muslimska kvinnor går in i badhus tillsammans med avgudadyrkande kvinnor. Detta sker hos er. Det är inte tillåtet för en kvinna som tror på Gud och den yttersta dagen att någon annan än hennes trosfränder ser hennes nakenhet.”

Mujahid sade om Guds ord: **”Eller deras kvinnor”** – det betyder deras muslimska kvinnor, inte de avgudadyrkande. En muslimsk kvinna får inte blotta sig inför en icke-muslimsk kvinna.

Ibn Abbas sade om versen: **”Eller deras kvinnor”** – det betyder muslimska kvinnor. Hon får inte visa sig för en judinna eller kristen, och det som avses är halsen, örhängen, bältet och det som endast en nära släkting får se.

Sa‘id återberättade från Mujahid: ”En muslimsk kvinna ska inte ta av sig sin slöja inför en icke-muslimsk kvinna, eftersom Gud säger: **’Eller deras kvinnor’** – och de är inte av deras kvinnor.”

Makhul och Obada ibn Nasi sade: ”De ogillade att en kristen, judisk eller zoroastrisk kvinna skulle kyssa en muslimsk kvinna.”

"Eller vad deras högra händer äger" – Ibn Jarir sade: det betyder slavkvinnor från avgudadyrkare. En muslimsk kvinna får visa sin prydnad inför dem även om de är icke-muslimer, eftersom de är hennes slavinnor. Detta var också Sa'id ibn al-Musayyib's åsikt.

De flesta lärda menade dock att det är tillåtet för en kvinna att visa sig inför sina slavar, både män och kvinnor. De stödde sig på hadithen hos Abu Dawud från Anas: Profeten ﷺ kom till Fatima med en slav som han hade gett henne. Hon hade ett klädesplagg som om hon täckte sitt huvud, blottade sina fötter, och om hon täckte sina fötter, blottade sitt huvud. När Profeten ﷺ såg hennes svårighet sade han: **"Det är ingen fara för dig, det är bara din far och din slav."**

Imam Ahmad återberättade från Umm Salama att Profeten ﷺ sade: **"Om någon av er har en slav som arbetar för att köpa sig fri, och han har medel att betala, då ska hon skyla sig för honom."**

"Eller följeslagarna som inte har begär bland männen" – det vill säga tjänare och följeslagare som inte är av samma rang, och som dessutom saknar intresse för kvinnor och inte begär dem. Ibn Abbas sade: "Det är den enfaldige som inte har begär." Mujahid sade: "Det är den dumme." 'Ikrima sade: "Det är den förvekligade som inte har stånd." Detta har sagts av flera av de fromma föregångarna.

I den autentiska hadithen berättade A'isha: "En förvekligad man brukade komma in till Profetens hustrur. De ansåg honom vara en av dem som inte hade begär. Profeten ﷺ kom in medan han beskrev en kvinna och sade: 'När hon kommer fram, kommer hon fram med fyra, och när hon går bort, går hon bort med åtta.' Profeten ﷺ sade: **'Jag ser att denne vet vad som finns här. Låt honom inte komma in till er.'** Då förbjöd han honom att komma in."

Imam Ahmad återberättade från Umm Salama: "Profeten ﷺ kom in till mig, och hos mig fanns en förvekligad man och min bror Abd Allah ibn Abi Umayya. Den förvekligade sade: 'O Abd Allah, om Gud ger er seger över Ta'if i morgon, ta då dottern till Ghaylan, för hon kommer fram med fyra och går bort med åtta.' Profeten ﷺ hörde det och sade till Umm Salama: **'Låt inte denne komma in till dig.'**"

Och Hans ord, den Upphöjde: "Eller barnen som ännu inte förstår kvinnors nakenhet ..." – det vill säga: på grund av sin litenhet förstår de inte

kvinnors tillstånd eller deras nakenhet, inte heller deras mjuka tal, deras sätt att gå, deras rörelser och stillhet. Om barnet är så litet att det inte förstår detta, är det inget fel att han går in till kvinnorna. Men om han är i pubertetsåldern eller nära den, så att han kan förstå och skilja mellan den fula och den vackra, då får han inte gå in till kvinnorna.

Det är bekräftat i de två autentiska samlingarna att Profeten ﷺ sade: **"Akta er för att gå in till kvinnorna."** Man sade: "O Guds Sändebud, vad sägs om svågern?" Han sade: **"Svågern är döden."**

Och Hans ord, den Upphöjde: "Och låt dem inte slå med sina fötter ..." - i okunnighetens tid brukade en kvinna, när hon gick på vägen och bar en tyst fotring, slå sin fot mot marken så att männen hörde dess ljud. Gud förbjöd de troende kvinnorna att göra något liknande. På samma sätt, om någon av hennes prydnader är dold men hon rör sig på ett sätt som gör att det dolda blir synligt, omfattas det av detta förbud.

Profeten ﷺ sade: **"Varje öga begår otukt. Och kvinnan som parfymrar sig och passerar förbi en samling män är sådan och sådan"** - det vill säga: hon begår otukt.

Abu Hurayra - må Gud vara nöjd med honom - berättade att han mötte en kvinna från vilken han kände doften av parfym och såg att hennes kläder virvlade. Han sade: "O Guds tjänarinna, kom du från moskén?" Hon sade: "Ja." Han sade: "Har du parfymrat dig?" Hon sade: "Ja." Han sade: "Jag hörde min älskade Abu al-Qasim ﷺ säga: **'Gud accepterar inte bönen av en kvinna som har parfymrat sig för denna moské, förrän hon återvänder och tvättar sig som vid en stor rening.'**"

I en annan hadith: **"Kvinnan som visar sin prydnad för dem som inte är hennes folk är som mörker på Uppståndelsens dag, utan ljus."**

De förbjöds också att gå mitt på vägen, eftersom det är en form av prunkande. Det berättas från Hamza ibn Abi Usayd al-Ansari från sin far att han hörde Profeten ﷺ när han gick ut från moskén och män och kvinnor blandades på vägen. Profeten ﷺ sade till kvinnorna: **"Håll er tillbaka, det är inte för er att gå mitt på vägen. Håll er till kanterna."** Kvinnorna gick så nära väggarna att deras kläder fastnade i dem.

Och Hans ord, den Upphöjde: "Och vänd er alla i ånger till Gud, ni troende, så att ni må lyckas." - det vill säga: gör det som Han har befallt er av dessa vackra egenskaper och ädla karaktärer, och lämna det som hörde

till okunnighetens tid av dåliga egenskaper och skamliga handlingar. Ty framgång, all framgång, ligger i att göra det Gud och Hans Sändebud har befallt, och lämna det som Han har förbjudit. Gud, den Upphöjde, är den som ger hjälp.

وَأَنْكِحُوا الْأَيَامَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ ۚ إِنَّ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِيهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

OCH VÄLJ hustru eller man bland dem av er som är ensamstående och bland dem av era manliga eller kvinnliga slavar som är lämpade för äktenskap. Är de [som ert val faller på] fattiga skall Gud i Sin godhet sörja för deras [behov]; Gud når överallt, vet allt. [24:32]

Dessa ädla verser innehåller flera fastställda bestämmelser.

Gud, den Upphöjde, sade: **"Och gift bort de ogifta bland er ..."** – detta är en befallning om äktenskap. En grupp lärda menade att det är obligatoriskt för den som har möjlighet, och de stödde sig på Profetens ﷺ ord: **"O ungdomar, den som av er har förmåga att gifta sig, låt honom gifta sig, ty det är mer skyddande för blicken och mer bevarande för det privata. Den som inte kan, låt honom fasta, ty fastan är ett skydd för honom."**

I Sunan finns också: **"Gift er med kvinnor som kan föda, föröka er, ty jag kommer att vara stolt över er inför folken på Uppståndelsens dag."**

Ordet *ayama* är plural av *ayyim*, och används både för en kvinna utan make och en man utan hustru.

"Om de är fattiga, ska Gud berika dem av Sin nåd." Ibn Abbas sade: Gud uppmuntrade dem till äktenskap och befallde både fria och slavar, och lovade dem rikedom. Abu Bakr – må Gud vara nöjd med honom – sade: "Lyd Gud i det Han befallt er om äktenskap, så uppfyller Han sitt löfte om rikedom." Ibn Mas'ud sade: "Sök rikedom genom äktenskap, ty Gud säger: 'Om de är fattiga, ska Gud berika dem av Sin nåd.'"

Abu Hurayra berättade att Profeten ﷺ sade: **"Tre har rätt till Guds hjälp: den som gifter sig för att bevara sin kyskhet, den slav som arbetar för att köpa sig fri, och den som strider i Guds väg."**

Profeten ﷺ gifte bort en man som inte hade något annat än sin mantel och inte ens kunde skaffa en ring av järn. Ändå gifte han honom med en kvinna och gjorde hennes brudgåva att han skulle lära henne det han kunde av Koranen. Av Guds generositet och mildhet är det känt att Han ger honom det som räcker för honom och henne.

"Och låt dem som inte finner äktenskap avhålla sig tills Gud berikar dem av Sin nåd." Detta är en befallning från Gud till den som inte kan gifta sig, att avhålla sig från det förbjudna. Profeten ﷺ sade: **"Den som inte kan gifta sig, låt honom fasta, ty fastan är ett skydd för honom."**

Denna vers är allmän, medan den i Surat al-Nisa' är mer specifik: **"Den som inte har råd att gifta sig med fria kvinnor ..."** (al-Nisa': 25), till orden: **"Och om ni avhåller er, är det bättre för er."** Det vill säga: att avstå från att gifta sig med slavinnor är bättre, eftersom barnet då blir slav.

‘Ikrima sade om versen: **"Och låt dem som inte finner äktenskap avhålla sig ..."** – det är mannen som ser en kvinna och känner begär. Om han har en hustru, ska han gå till henne och tillfredsställa sig. Om han inte har en hustru, ska han rikta sin blick mot himlarna och jorden.

"Och de som söker frigörelse bland dem som era högra händer äger – skriv kontrakt med dem om ni ser gott hos dem." Detta är en befallning från Gud till herrarna att skriva frigörelsekontrakt (*mukataba*) med sina slavar om de begär det, under förutsättning att slaven har förmåga att arbeta och tjäna ihop det belopp som avtalats.

Många lärda menade att detta är en rekommendation, inte en skyldighet. Al-Sha‘bi sade: "Om han vill, skriver han kontrakt, och om han vill, gör han det inte." Andra menade att det är obligatoriskt för herren att svara ja om slaven begär det, baserat på den tydliga befallningen.

Al-al-Bukhari berättade från Ibn Jurayj: "Jag sade till Ata': Är det obligatoriskt för mig att skriva kontrakt om jag vet att han har pengar?" Han sade: "Jag ser det som obligatoriskt." Amr ibn Dinar sade: "Jag frågade Ata': Har du hört detta från någon?" Han sade: "Nej." Sedan berättade han att Sirin bad Anas om att skriva kontrakt, och Anas hade mycket pengar men vägrade. Då gick Sirin till Omar – må Gud vara nöjd med honom – som sade: "Skriv kontrakt." När Anas vägrade, slog Omar honom med sin käpp och reciterade: **"Skriv kontrakt med dem om ni ser gott hos dem."** Då skrev han kontrakt.

Al-Shafi'i menade i sin nya åsikt att det inte är obligatoriskt, baserat på

Profetens ﷺ ord: **"En muslims egendom är inte tillåten utan hans goda vilja."**

Malik sade: "Hos oss är det så att en slavägare inte är skyldig att skriva frigörelsekontrakt (*mukataba*) med sin slav om denne ber om det. Jag har inte hört någon av imamerna tvinga en man att skriva kontrakt med sin slav." Samma åsikt hade al-Thawri och Abu Hanifa.

"Om ni ser gott hos dem ..." – vissa sade: det betyder pålitlighet, andra sade: sannfärdighet, andra sade: pengar, och andra sade: förmåga och arbetskapacitet.

"Och ge dem av Guds egendom som Han har gett er ..." – här råder olika tolkningar. Vissa sade: det betyder att man ska avstå en del av kontraktssumman för dem. Andra sade: det syftar på den andel som Gud har föreskrivit för dem av zakat-medlen. Ibn Abbas sade: "Gud befallde de troende att hjälpa till med frigörelse av slavar."

Profeten ﷺ sade: **"Tre har rätt till Guds hjälp: den som gifter sig för att bevara sin kyskhet, den slav som arbetar för att köpa sig fri, och den som strider i Guds väg."** Den första tolkningen är den mest kända.

Ibn Abbas sade om versen: **"Och ge dem av Guds egendom som Han har gett er ..."** – det betyder: avstå en del av deras kontraktssumma. Muhammad ibn Sirin sade: "Det glädde dem att en man avstod en del av kontraktssumman för sin slav."

"Och tvinga inte era slavinnor till otukt ..." – i okunnighetens tid brukade en man som hade en slavinna tvinga henne att begå otukt och lägga en avgift på henne som hon måste betala regelbundet. När islam kom förbjöd Gud de troende att göra detta.

Anledningen till att denna ädla vers uppenbarades var fallet med Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul. Han hade slavinnor som han tvingade till otukt för att få inkomster från dem, för att få barn genom dem, och för att stärka sin ställning, som han inbillade sig.

Berättelserna om detta: Al-Hafiz al-Bazzar berättade i sin *Musnad*: "Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul hade en slavinna som hette Mu'adha. Han tvingade henne till otukt. När islam kom uppenbarades: **'Och tvinga inte era slavinnor till otukt ...'**"

Al-A'mash sade: "Versen uppenbarades om en slavinna till Abd Allah ibn

Ubayy ibn Salul som hette Musayka. Han tvingade henne till otukt, men hon vägrade. Då uppenbarade Gud: **'Och tvinga inte era slavinnor till otukt om de vill hålla sig kysk ...'**

Al-Nasa'i återberättade från Jabir något liknande.

Al-Zuhri berättade: En man från Quraysh togs till fånga på Badr och hölls som fånge hos Abd Allah ibn Ubayy. Denne hade en slavinna som hette Mu'adha. Den qurayshiske fången ville ha henne för sig själv, men hon var muslim och vägrade på grund av sin islam. Abd Allah ibn Ubayy tvingade henne och slog henne i hopp om att hon skulle bli gravid med fångens barn, så att han kunde kräva lösen för barnet. Då sade Gud, den Upphöjde: **"Och tvinga inte era slavinnor till otukt om de vill hålla sig kysk ..."**

Al-Suddi sade: Denna ädla vers uppenbarades om Abd Allah ibn Ubayy ibn Salul, hycklarnas ledare. Han hade en slavinna som hette Mu'adha. När han fick gäster skickade han henne till dem för att de skulle ligga med henne, i hopp om belöning och ära. Slavinnan gick till Abu Bakr – må Gud vara nöjd med honom – och klagade. Abu Bakr berättade det för Profeten ﷺ, som befalldes att hon skulle tas ifrån honom. Då ropade Abd Allah ibn Ubayy: "Vem ska försvara oss mot Muhammad? Han tar våra slavinnor ifrån oss!" Då uppenbarade Gud denna vers.

"Om de vill hålla sig kysk ..." – detta uttryck är formulerat utifrån det vanligaste fallet, men har ingen begränsande innebörd.

"För att ni ska söka livets tillfälliga vinning ..." – det vill säga: deras inkomster, deras brudgåvor och deras barn. Profeten ﷺ förbjöd inkomster från spåmän, prostituerade och vissa andra källor. I en hadith: **"Prostituerads lön är ond, spåmannens gåva är ond, och hundens pris är ond."**

"Och den som tvingar dem – Gud är efter deras tvång Förlåtande, Barmhärtig." – det vill säga: för slavinnorna själva. Som nämnts i hadithen från Jabir. Ibn Abbas sade: "Om ni gör detta, så är Gud förlåtande och barmhärtig mot dem, och synden faller på den som tvingade dem." Abu Obayd återberättade från al-Hasan om denna vers: "För dem, vid Gud, för dem, vid Gud."

I den upphöjda hadithen sade Profeten ﷺ: **"Gud har lyft bort från min umma det som sker av misstag, av glömska och av tvång."**

När Gud hade förklarat och detaljerat dessa bestämmelser sade Han: **”Och Vi har sannerligen uppenbarat för er klara verser ...”** – det vill säga: Koranen innehåller tydliga och förklarade verser. **”Och exempel från dem som gått före ...”** – det vill säga: berättelser om tidigare folk och vad som drabbade dem när de trotsade Guds befallningar. Som Gud sade: **”Vi gjorde dem till ett föregångsexempel och en varning för senare folk.”** (al-Zukhruf: 56).

”Och en förmaning för de gudfruktiga.” – det vill säga: för den som fruktar Gud och vördar Honom.

Ali ibn Abi Talib – må Gud vara nöjd med honom – sade om Koranen: ”I den finns domar för det som sker mellan er, berättelser om det som varit före er, och nyheter om det som kommer efter er. Den är avgörande och inte lek. Den som överger den av högmod, honom krossar Gud. Den som söker vägledning i något annat än den, honom vilseleder Gud.”

﴿ اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴾ ﴿ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ﴾ ﴿ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ ﴾ ﴿
 الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا
 يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ﴾ ﴿ نُورٌ عَلَى نُورٍ ﴾ ﴿ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ ﴾ ﴿ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ
 لِلنَّاسِ ﴾ ﴿ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴾

GUD ÄR himlarnas och jordens ljus. Hans ljus kan liknas vid en nisch där en lykta står. Lyktan är [omsluten] av glas och glaset lyser med en stjärnas glans. [Det är en lykta] tänd [med olja] från ett välsignat träd, ett olivträd som varken tillhör öst eller väst och vars olja nästan lyser utan att eld har rört vid den. Ljus över ljus! Gud leder till Sitt ljus den Han vill och därför framställer Han liknelser för människorna. Gud har kunskap om allt. [24:35]

Ibn Abbas sade om Guds ord: **”Gud är himlarnas och jordens ljus”** – det betyder: Han är vägledaren för himlarnas och jordens invånare. Han styr deras angelägenheter: stjärnor, sol och måne.

Ibn Jarir återberättade från Anas ibn Malik: ”Gud säger: Mitt ljus är vägledning.” Ibn Jarir valde denna tolkning.

Ubayy ibn Ka‘b sade: ”Det är den troende. Gud lade tron och Koranen i hans bröst och gav en liknelse: **’Gud är himlarnas och jordens ljus.’** Han började med sitt eget ljus och nämnde sedan den troendes ljus. Liknelsen

gäller den som tror på Honom – Gud lade tron och Koranen i hans bröst.”

Ibn Abbas läste: **”Liknelsen av den som tror på Gud.”** Några läste: **”Gud är den som lyser upp himlarna och jorden.”**

Al-Suddi sade: **”Genom Hans ljus lyser himlarna och jorden.”**

I hadithen: **”Jag söker skydd i ljuset av Ditt ansikte, genom vilket mörkret skingras.”**

I de två autentiska samlingarna berättade Ibn Abbas: Profeten ﷺ brukade säga när han stod upp på natten: **”O Gud, Dig tillhör lovet. Du är himlarnas och jordens ljus och allt som finns i dem. Dig tillhör lovet. Du är himlarnas och jordens uppehållare och allt som finns i dem ...”**

Ibn Mas‘ud sade: **”Er Herre har varken natt eller dag. Ljusets tron är av Hans ansiktes ljus.”**

”Liknelsen av Hans ljus ...” – här finns två tolkningar:

1. Att pronomenet syftar på Gud, det vill säga: liknelsen av Hans vägledning i den troendes hjärta. Ibn Abbas sade detta.
2. Att pronomenet syftar på den troende, vilket sammanhanget antyder. Det betyder: liknelsen av den troendes ljus i hans hjärta är som en nisch.

Hjärtat hos den troende, med sin renhet och med det han får av Koranen och lagen, liknas vid en lampa i ett klart glas, och Koranen liknas vid oljan – ren, klar och balanserad, utan grumlighet eller avvikelse.

”Som en nisch ...” – Ibn Abbas och Mujahid sade: det är platsen för veken i lampan. Detta är den mest kända tolkningen. Därför sade Gud: **”I den finns en lampa.”**

Mujahid sade: **”Det är ett fönster på abessinska.”** Några sade: **”Det är ett fönster utan öppning.”** Andra sade: **”Det är järnet som lampan hänger i.”** Men den första tolkningen är starkast: nischen är platsen för lampan.

”I den finns en lampa ...” – det är ljuset i veken. Ubayy ibn Ka‘b sade: **”Lampan är ljuset, det vill säga Koranen och tron i hjärtat.”** Al-Suddi sade: **”Det är själva lampan.”**

”Lampan i ett glas ...” – ljuset strålar i ett klart glas, likt den troendes hjärta.

"Glaset är som en lysande stjärna ..." – som en pärlglänsande stjärna. Ubayy ibn Ka‘b sade: "En lysande stjärna." Qatada sade: "En klar och stor stjärna."

"Den tänds från ett välsignat träd ..." – det vill säga: från oljan av en välsignad oliv.

"En oliv som varken är östlig eller västlig ..." – det vill säga: den står inte i öst, så att solen bara når den på morgonen, och inte i väst, så att skuggan faller över den före solnedgången. Den står mitt i, så att solen träffar den från morgon till kväll, och dess olja blir klar, balanserad och lysande.

Ibn Abbas sade: "Det är ett träd i öknen, som varken skyddas av träd, berg eller grotta. Det är därför dess olja är den bästa."

‘Ikrima sade: "Det är en oliv i en öppen mark. När solen går upp, lyser den på den. När den går ner, lyser den på den. Det är den renaste oljan."

Sa‘id ibn Jubayr sade: "Det är den bästa oljan. Solen träffar den både på morgonen och på kvällen. Därför är den varken östlig eller västlig."

Al-Hasan al-Basri sade: "Om detta träd hade funnits på jorden, skulle det ha varit östligt eller västligt. Men det är en liknelse som Gud, den Upphöjde, har slagit för sitt ljus."

Al-Ḍahhak återberättade från Ibn Abbas om Guds ord: **"Det tänds från ett välsignat träd ..."** – han sade: "Det är en rättfärdig man." **"En oliv som varken är östlig eller västlig ..."** – han sade: "Det betyder: varken judisk eller kristen."

Den mest sannolika tolkningen är att det är ett träd som står på en öppen plats, synligt och utsatt för solen från morgon till kväll, så att dess olja blir klarare och renare. Därför sade Gud: **"Dess olja nästan lyser, även om ingen eld rör vid den."** – det vill säga: på grund av oljans rena och lysande klarhet.

"Ljus över ljus ..." – Ibn Abbas sade: "Det betyder den troendes tro och hans handlingar." Ubayy ibn Ka‘b sade: "Den troende rör sig i fem ljus: hans tal är ljus, hans handlingar är ljus, hans inträde är ljus, hans utträde är ljus, och hans slutliga mål är ljus på Uppståndelsens dag – till paradiset."

Shumayr ibn Atiyya berättade: Ibn Abbas gick till Ka‘b al-Ahbar och sade: "Berätta för mig om Guds ord: **'Dess olja nästan lyser, även om ingen eld**

rör vid den.” Han sade: ”Muhammad ﷺ är nära att visa för människorna att han är en profet, även om han inte talar – precis som oljan nästan lyser av sig själv.”

Al-Suddi sade om Guds ord: **”Ljus över ljus ...”** – ”Det är ljuset från oljan och ljuset från elden. När de förenas lyser de, men ingen av dem lyser utan den andra. På samma sätt är det med ljuset från Koranen och ljuset från tron – de förenas, och den ena finns inte utan den andra.”

”Gud vägleder till sitt ljus den Han vill ...” – det vill säga: Gud leder till sin vägledning den Han väljer. Som det berättas i hadithen: **”Gud skapade sina skapelser i mörker, sedan kastade Han över dem av sitt ljus. Den som fick del av ljuset den dagen blev vägledad, och den som inte fick del blev vilseledd. Därför säger jag: Pennan har redan skrivit enligt Guds kunskap.”**

”Och Gud slår liknelser för människorna, och Gud har kunskap om allt.” – När Gud nämnde denna liknelse för sin vägledning i den troendes hjärta, avslutade Han versen med: **”Gud slår liknelser för människorna, och Gud har kunskap om allt.”** Det vill säga: Han vet bäst vem som förtjänar vägledning och vem som förtjänar villfarelse.

Abu Sa‘id al-Khudri berättade att Profeten ﷺ sade: **”Hjärtan är av fyra slag: – Ett rent hjärta, i vilket det finns en lampa som lyser – det är den troendes hjärta. – Ett förseglat hjärta, bundet i sitt hölje – det är den otroendes hjärta. – Ett omvänt hjärta – det är den hycklarens hjärta, som först känner igen och sedan förnekar. – Ett blandat hjärta – i det finns både tro och hyckleri. Liknelsen för tron i det är som en planta som får vatten från rent vatten. Liknelsen för hyckleriet i det är som ett sår som får näring av blod och var. Den av de två som dominerar, den dominerar över hjärtat.”**

فِي بُيُوتِ الَّذِينَ اللَّهُ أَنْ تَرْفَعَ وَيُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ

I DE HUS som Gud har befallt skall uppföras för att Hans namn där skall ljuda högt, prisas Han morgon och afton **[24:36]**

När Gud, den Upphöjde, gav liknelsen av den troendes hjärta och det som finns i det av vägledning och kunskap – som en lampa i ett klart glas, tänd av ren olja, likt en lykta – nämnde Han platsen för denna lampa: moskéerna, som är de mest älskade platserna på jorden för Gud. De är Hans hus, där Han dyrkas och Hans enhet bekräftas.

Gud sade: **"I hus som Gud har tillåtit att de ska upphöjas ..."** – det vill säga: Gud har befallt att de ska vårdas och renas från smuts, tomt prat och handlingar som inte passar där. Ibn Abbas sade: "Gud förbjöd tomt prat i dem." Qatada sade: "Det är dessa moskéer som Gud befallt att bygga, vårda och rena."

Det berättas att Ka'b brukade säga: "Det står skrivet i Torah: Mina hus på jorden är moskéerna. Den som gör sin tvagning väl och sedan besöker Mig i Mitt hus, honom hedrar Jag. Det är en rättighet för den som besöks att hedra sin besökare."

Många hadither har kommit om att bygga, respektera och vårda moskéerna, samt att rena och förädla dem.

– Othman ibn Affan sade: "Jag hörde Profeten ﷺ säga: **'Den som bygger en moské för Guds ansikte, Gud bygger för honom en likadan i paradiset.'**"
 – Omar ibn al-Khattab sade: "Profeten ﷺ sade: **'Den som bygger en moské där Guds namn nämns, Gud bygger för honom ett hus i paradiset.'**" –
 A'isha sade: "Profeten ﷺ befallde oss att bygga moskéer i bostadsområdena, och att de skulle rengöras och förädlas." – Anas sade: "Profeten ﷺ sade: **'Timmen ska inte komma förrän människor tävlar om moskéerna.'**" – Abu Hurayra sade: "Profeten ﷺ sade: **'Om ni ser någon sälja eller köpa i moskén, säg: Må Gud inte ge dig vinst i din handel. Och om ni ser någon ropa efter en förlorad sak i moskén, säg: Må Gud inte återge den till dig.'**"

Ibn Majah återberättade från Ibn Omar att Profeten ﷺ sade: "Det finns saker som inte bör göras i moskén: den ska inte användas som väg, vapen ska inte visas där, bågar ska inte spännas, pilar ska inte spridas, rått kött ska inte bäras igenom, straff ska inte verkställas där, hämnd ska inte tas där, och den ska inte användas som marknad."

Wathila ibn al-Asqa' återberättade från Profeten ﷺ: **"Håll era moskéer fria från barn, dårar, köp och försäljning, tvister, höga röster, straff och dragna svärd. Gör tvagningsplatser vid deras dörrar och rök dem med rökelse på fredagar."**

– Att inte använda moskén som väg: vissa lärda ogillade att gå igenom den utan behov. Det berättas att änglarna förundras över den som passerar moskén utan att be där. – Att inte visa vapen eller spänna bågar eller sprida pilar: för att det kan skada människor. – Att inte bära rått kött:

för att blod kan droppa. – Att inte verkställa straff: för att blod eller orenhet kan spridas. – Att inte använda den som marknad: för att den är byggd för Guds åminnelse och bön. Profeten ﷺ sade till beduinen som urinerade i moskén: **”Moskéerna är inte byggda för detta, utan för Guds åminnelse och bön.”**

Profeten ﷺ sade också: **”Håll era moskéer fria från barn.”** – eftersom de leker där och det inte passar dem. Omar ibn al-Khattab brukade slå barn som lekte i moskén med sin käpp, och han brukade tömma moskén efter kvällsbönen.

”Och dårar” – eftersom deras svaga förstånd kan leda till lek och smuts. ”Och köp och försäljning” – som redan nämnts. ”Och tvister” – det vill säga: att inte använda moskén för domstolar och rättstvister, eftersom det leder till bråk och ord som inte passar där.

Al-al-Bukhari berättade från al-Sa'ib ibn Yazid: ”Jag stod i moskén när två män kastade småsten på mig. Jag såg att det var Omar ibn al-Khattab. Han sade: 'Gå och hämta dem.' Jag hämtade dem. Han sade: 'Vilka är ni? Varifrån kommer ni?' De sade: 'Från Ta'if.' Han sade: 'Om ni hade varit från denna stad, skulle jag ha straffat er. Ni höjer era röster i Guds Sändebuds moské!'”

Al-Nasa'i berättade: ”Omar hörde en mans röst i moskén och sade: 'Vet du var du är?'”

”Och gör tvagningsplatser vid dess dörrar” – det vill säga: platser för tvagning och behov. Nära Profetens ﷺ moské fanns brunnar som man hämtade vatten från för att dricka och tvätta sig.

Abu Ya'la berättade från Ibn Omar: ”Omar brukade röka Profetens ﷺ moské med rökelse varje fredag.”

I de två autentiska samlingarna berättas: Profeten ﷺ sade: **”Mannens bön i församling är tjugofem gånger mer värd än hans bön i hemmet eller på marknaden. Ty när han gör sin tvagning väl, och sedan går till moskén endast för bönen, lyfts han en grad för varje steg och en synd tas bort. När han ber, fortsätter änglarna att be för honom så länge han är kvar på sin plats: 'O Gud, välsigna honom, o Gud, förbarma dig över honom.' Och han räknas som i bön så länge han väntar på bönen.”**

Hos al-Daraqutni återberättas: **”Ingen bön för den som bor nära moskén,**

utom i moskén.”

I Sunan: **”Ge de som går till moskéerna i mörkret det glada budskapet om fullständigt ljus på Uppståndelsens dag.”**

Det är rekommenderat för den som går in i moskén att börja med höger fot och säga – som det är bekräftat i *Sahih al-al-Bukhari* från Abd Allah ibn Omar – att Profeten ﷺ brukade säga när han gick in i moskén: **”Jag söker skydd hos Gud den Store, hos Hans ädla ansikte och Hans eviga makt, från den fördrivna djävulen.”** När han sade detta, sade djävulen: ”Han är skyddad från mig resten av dagen.”

Profeten ﷺ sade: **”När någon av er går in i moskén, låt honom säga: ’O Gud, öppna för mig Dina barmhärtighets portar.’ Och när han går ut, låt honom säga: ’O Gud, jag ber Dig om Din nåd.’”**

Abu Hurayra berättade att Profeten ﷺ sade: **”När någon av er går in i moskén, låt honom hälsa på Profeten ﷺ och säga: ’O Gud, öppna för mig Dina barmhärtighets portar.’ Och när han går ut, låt honom hälsa på Profeten ﷺ och säga: ’O Gud, skydda mig från den fördrivna djävulen.’”**

Fatima bint al-Husayn berättade från sin farmor Fatima, Profetens dotter ﷺ: **”När Profeten ﷺ gick in i moskén, bad han över Muhammad och hälsade, och sade: ’O Gud, förlåt mina synder och öppna för mig Dina barmhärtighets portar.’ När han gick ut, bad han över Muhammad och hälsade, och sade: ’O Gud, förlåt mina synder och öppna för mig Dina nåds portar.’”**

Allt detta omfattas av Guds ord: **”I hus som Gud har tillåtit att de ska upphöjas ...”** och Hans ord: **”Och Hans namn nämns där.”** Det vill säga: Guds namn. Som Han sade: **”Vänd era ansikten vid varje moské och åkalla Honom med uppriktigt religion.”** (al-A’raf: 29). Och: **”Moskéerna tillhör Gud.”** (al-Jinn: 18). Ibn Abbas sade: **”Det betyder: Hans bok reciteras.”**

”De prisar Honom där morgon och kväll.” – det vill säga: i gryning och skymning. *Asal* är plural av *asil*, som betyder slutet av dagen. Ibn Abbas sade: **”Varje tasbih i Koranen betyder bön.”** Ali ibn Abi Talha återberättade från Ibn Abbas: **”Ghudu** betyder morgonbönen, och *asal* betyder eftermiddagsbönen. Dessa var de första böner som Gud föreskrev, och Han älskade att nämna dem och påminna Sina tjänare om dem.” Al-Hasan och al-Ḍahhak sade: **”Det betyder bön.”**

”Män ...” – detta uttryck visar på deras höga ambitioner, rena intentioner

och starka beslutsamhet, genom vilka de blev moskéernas byggare och vårdare – Guds hus på jorden, platser för Hans dyrkan, tacksägelse, enhet och upphöjelse. Som Gud sade: **"Bland de troende finns män som har hållit sitt löfte till Gud."** (al-Ahzab: 23).

När det gäller kvinnor är deras bön i hemmet bättre för dem. Abu Dawud återberättade från Abd Allah ibn Mas'ud att Profeten ﷺ sade: **"Kvinnans bön i hennes hus är bättre än i hennes kammare, och hennes bön i hennes kammare är bättre än i hennes hus."**

Umm Salama berättade att Profeten ﷺ sade: **"Kvinnors bästa moskéer är deras hem."**

Ahmad återberättade från Umm Humayd, hustru till Abu Humayd al-Sa'idi: Hon sade till Profeten ﷺ: "O Guds Sändebud, jag älskar att be med dig." Han sade: **"Jag vet att du älskar att be med mig, men din bön i ditt hus är bättre än i din kammare, och din bön i din kammare är bättre än i din gård, och din bön i din gård är bättre än i din stammes moské, och din bön i din stammes moské är bättre än i min moské."** Hon lät bygga en moské i det innersta av sitt hus, och där bad hon tills hon mötte Gud.

Det är tillåtet för kvinnor att delta i männens församlingar, under villkor att de inte visar prydnad eller parfym. Profeten ﷺ sade: **"Hindra inte Guds tjänarinnor från Guds moskéer."** I en annan version: **"Och låt dem gå ut utan parfym."**

I *Sahih Muslim* berättade Zaynab, hustru till Abd Allah ibn Mas'ud: Profeten ﷺ sade: **"Om någon av er kvinnor går till moskén, låt henne inte använda parfym."**

I de två autentiska samlingarna berättade A'isha: "De troendes kvinnor brukade delta i morgonbönen med Profeten ﷺ, och sedan återvände de insvepta i sina mantlar, så att de inte kunde kännas igen i mörkret." Hon sade också: "Om Profeten ﷺ hade levt till att se vad kvinnor senare gjorde, skulle han ha förbjudit dem från moskéerna, som Israels kvinnor förbjöds."

"Män som inte distraheras av handel eller köp från Guds åminnelse ..." – som Gud sade: "O ni som tror, låt inte era rikedomar eller era barn distrahera er från Guds åminnelse." (al-Munafiqun: 9). Det betyder: de låter inte världens prydnader, dess lockelser, handel eller vinster

distrahera dem från att minnas sin Herre. Det som finns hos Gud är bättre och mer nyttigt än det de har.

Därför sade Gud: **"Män som inte distraheras av handel eller köp från Guds åminnelse, och från att upprätta bönen och ge zakat."** Det vill säga: de sätter Hans lydnad, vilja och kärlek före sina egna.

Amr ibn Dinar berättade: Ibn Omar var på marknaden när bönen kallades. De stängde sina butiker och gick till moskén. Ibn Omar sade: "Om dem uppenbarades: **'Män som inte distraheras av handel eller köp från Guds åminnelse.'**"

Ibn Abi Hatim berättade från Abu al-Darda': "Jag stod på denna trappa och sålde, och tjänade trehundra dinarer varje dag. Jag bevittnade bönen varje dag i moskén. Jag säger inte att detta inte är tillåtet, men jag älskar att vara bland dem som Gud nämnde: **'Män som inte distraheras av handel eller köp från Guds åminnelse.'**"

Amr ibn Dinar al-A'war berättade: "Jag var med Salim ibn Abd Allah när vi gick mot moskén. Vi passerade genom Medinas marknad, och människorna hade rest sig till bön och täckt över sina varor. Salim såg på deras varor, utan någon som vaktade dem, och reciterade denna vers: **'Män som inte distraheras av handel eller köp från Guds åminnelse ...'** Sedan sade han: 'Det är dessa.'"

Al-Ḍahhak sade: "Handel och köp distraherar dem inte från att komma till bönen i dess tid." Matar al-Warraḡ sade: "De brukade sälja och köpa, men när någon av dem hörde bönekallet och hade sin våg i handen, lade han ner den och gick till bönen." Ibn Abbas sade om versen: **"Män som inte distraheras av handel eller köp från Guds åminnelse ..."** – det betyder: från den föreskrivna bönen. Al-Suddi sade: "Det betyder: från bönen i församling." Muqatil ibn Hayyan sade: "Det betyder: de låter sig inte distraheras från att närvara vid bönen, att upprätta den som Gud befallt dem, och att bevara dess tider och det som Gud anförtrott dem."

"De fruktar en dag då hjärtan och ögon ska vändas ..." – det vill säga: Uppståndelsens dag, då hjärtan och ögon vänds av skräck och de stora fasorna. Som Gud sade: **"Han uppskjuter dem till en dag då ögonen stirrar."** (Ibrahim: 42). Och: **"Vi fruktar från vår Herre en bister och hård dag."** (al-Insan: 10).

"För att Gud ska belöna dem med det bästa de gjort ..." – det vill säga: Han accepterar deras goda gärningar och förlåter deras synder. **"Och Han**

ska ge dem mer av Sin nåd ...” – det vill säga: Han accepterar deras goda gärningar och mångdubblar dem. Som Gud sade: **”Den som kommer med en god gärning ska få tio gånger dess belöning.”** (al-An‘am: 160). Och: **”Vem är det som lånar Gud ett gott lån ...”** (al-Baqara: 245). Och: **”Gud mångdubblar för den Han vill.”** (al-Baqara: 261). Och här: **”Gud ger försörjning till den Han vill utan räkning.”**

Ibn Mas‘ud berättade: Det kom mjölk som erbjöds hans sällskap, en efter en, men alla avstod eftersom de fastade. Ibn Mas‘ud tog det och drack, eftersom han inte fastade, och reciterade: **”De fruktar en dag då hjärtan och ögon ska vändas ...”**

I hadithen: **”När Gud samlar de första och de sista på Uppståndelsens dag, kommer en ropare att ropa med en röst som hörs av alla skapelser: ’Nu ska de som är mest värda ära bli kända – de som inte distraheras av handel eller köp från Guds åminnelse.’ Då reser de sig, och de är få, och sedan hålls räkenskap för resten av skapelsen.”**

Al-Tabarani återberättade från Ibn Mas‘ud att Profeten ﷺ sade om Guds ord: **”För att Han ska ge dem deras löner och ge dem mer av Sin nåd ...”** (Fatir: 30): **”Deras löner är att de förs in i paradiset, och Han ger dem mer av Sin nåd genom att låta dem ge förbön för dem som har rätt till förbön – för dem som gjorde dem gott i detta liv.”**

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بَقِيَعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمَانُ مَاءً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ
اللَّهُ عِنْدَهُ فَوْقَآهُ حِسَابًا ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ

Men de som förnekar sanningen – vad de [tror sig ha] åstadkommit är som en hägring i öknen, som den törstige uppfattar som vatten till dess han når fram och inte finner något vatten. Men där, helt nära, finner han Gud [som han förnekade och] som skall ge honom hans fulla lön. Gud är snar att kalla till räkenskap. **[24:39]**

Dessa är två liknelser som Gud, den Upphöjde, har slagit för två typer av icke-troende.

Den första liknelsen gäller de icke-troende som kallar till sin otro och tror att de har något av handlingar och övertygelser, men i verkligheten har de ingenting. Deras liknelse är som hägringen som syns i de öppna slätterna, som på avstånd ser ut som ett stort hav. *Al-qi‘a* är plural av *qa‘*, det vill säga den jämna, vida och öppna marken där hägringen syns, som om det

vore vatten mellan himlen och jorden. Den som är i behov av vatten tror att det är vatten och går dit för att dricka, men när han kommer fram finner han ingenting.

Så är det med den icke-troende: han tror att han har gjort något och uppnått något, men när han möter Gud på Uppståndelsens dag och hålls ansvarig för sina handlingar, finner han ingenting alls. Som Gud sade: **"Och Vi vände oss till det de hade gjort av handlingar och gjorde det till stoft som skingras."** (al-Furqan: 23). Och här: **"Och han fann Gud där, och Han gav honom hans räkenskap. Gud är snabb i räkenskap."**

I de två autentiska samlingarna berättas: "Det ska sägas på Uppståndelsens dag till judarna: 'Vad brukade ni dyrka?' De säger: 'Vi dyrkade Ozayr, Guds son.' Det sägs: 'Ni ljuger, Gud har inte tagit sig någon son. Vad söker ni?' De säger: 'O Herre, vi är törstiga, ge oss att dricka.' Det sägs: 'Ser ni inte?' Då framställs elden för dem som en hägring som slukar sig själv, och de rusar mot den och faller i den." Detta är liknelsen för dem med sammansatt okunnighet.

När det gäller dem med enkel okunnighet – de enfaldiga som blint följer otroende ledare, döva och stumma som inte förstår – deras liknelse är som Gud sade: **"Eller som mörker i ett djupt hav ..."** (al-Nur: 40). Qatada sade: **"Lujjiyy betyder djupt." "Över det våg, över det våg, över det moln. Mörker, lager på lager. När han sträcker ut sin hand kan han knappt se den."** Det vill säga: han kan knappt se den på grund av mörkrets intensitet. Detta är liknelsen för den okunnige icke-troendes hjärta, som följer utan att veta vart han leds eller vart han går. Som det sägs i ordspråket om den okunnige: "Vart går du?" Han svarar: "Med dem." Man frågar: "Vart går de?" Han svarar: "Jag vet inte."

Ibn Abbas sade om Guds ord: **"Över det våg ..."** – det betyder: slöjan över hjärtat, hörseln och synen. Som Gud sade: **"Gud har förseglat deras hjärtan, deras hörsel och över deras ögon finns en slöja."** (al-Baqara: 7). Och: **"Han har förseglat hans hörsel och hjärta och lagt en slöja över hans ögon."** (al-Jathiya: 23).

Den icke-troende rör sig i fem mörker: hans tal är mörker, hans handlingar är mörker, hans inträde är mörker, hans utträde är mörker, och hans slutliga mål på Uppståndelsens dag är mörker – till elden.

"Och den som Gud inte ger ljus, för honom finns inget ljus." – det vill säga: den som Gud inte vägleder är förlorad, okunnig och förkastad. Som Gud sade: **"Den som Gud vilseleder, för honom finns ingen vägledare."** (al-

A'raf: 186). Detta står i kontrast till vad Gud sade om de troende: **"Gud vägleder till sitt ljus den Han vill."** (al-Nur: 35).

Så vi ber Gud, den Store, att Han ska lägga ljus i våra hjärtan, ljus till vår högra sida, ljus till vår vänstra sida, och att Han ska göra vårt ljus stort.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ صَافَّاتٍ ۗ كُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ
وَتَسْبِيحَهُ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ

SER DU inte att allt och alla i himlarna och på jorden prisar Gud – ja, till och med fåglarna när de sträcker ut vingarna till flykt? Var och en känner sin bön och sin lovsång. Och Gud vet vad de gör.

[24:41]

Gud, den Upphöjde, berättar att allt i himlarna och på jorden prisar Honom – änglar, människor, djinner, djur och till och med det livlösa. Som Han sade: **"De sju himlarna och jorden och allt som finns i dem prisar Honom."** (Fussilat: 44).

Och Hans ord: **"Och fåglarna med utbredda vingar ..."** – det vill säga: när de flyger prisar de sin Herre och dyrkar Honom med den lovprisning som Han har inspirerat och väglett dem till. Han vet vad de gör. Därför sade Han: **"Var och en har lärt sig sin bön och sin lovprisning."** Det vill säga: Gud har väglett var och en till sin egen väg och sitt sätt att dyrka Honom.

Sedan berättade Han att Han är medveten om allt detta och att ingenting är dolt för Honom. Därför sade Han: **"Gud vet vad de gör."**

Sedan berättade Han att Himlarnas och jordens herravälde tillhör Honom. Han är den som styr, den som råder, den som är värd att dyrkas. Ingen annan förtjänar dyrkan, och ingen kan ändra Hans dom.

"Och till Gud är återvändandet." – det vill säga: på Uppståndelsens dag, då Han dömer som Han vill.

"För att Han ska belöna dem som gjort ont med det de gjort." (al-Najm: 31).

Han är Skaparen, Ägaren. Honom tillhör lovprisningen i det första livet och i det kommande.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَّامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ وَيُنزِلُ
مِنَ السَّمَاءِ مِنْ جِبَالٍ فِيهَا مِنْ بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ عَنِ مَنْ يَشَاءُ ۗ يَكَادُ سَنَا
بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ

Har du inte klart för dig att det är Gud som driver fram molnen och får dem att flyta samman och skocka sig i bankar, till dess regnet ses strömma ur deras mitt? Och Han låter hela berg [av moln], fyllda av hagel, sänka sig från höjden, och [detta hagel] drabbar den ene och skonar den andre, allt enligt Hans vilja; och skenet från Hans blixtar är nära att förta dem deras syn. [24:43]

Gud, den Upphöjde, berättar att Han driver molnen med Sin makt. Först skapar Han dem svaga – detta kallas *izja'* (att driva). **"Sedan förenar Han dem"** – det vill säga: Han samlar dem efter att de varit spridda. **"Sedan gör Han dem till staplade massor"** – det vill säga: lager på lager, där molnen byggs upp ovanpå varandra.

"Då ser du regnet" – det vill säga: vattnet – **"komma ut från dess mellanrum."**

Och Hans ord: **"Och Han sänder ner från himlen, från berg i den, av hagel ..."** – vissa språkvetare sade: den första *min* anger början, den andra anger del av helhet, och den tredje anger art. Meningen blir då: i himlen finns berg av hagel, och Gud sänder ner hagel från dem. De som menar att "berg" här är en metafor för moln säger att den andra *min* anger början, men är en ersättning för den första. Gud vet bäst.

"Han träffar med det den Han vill, och avleder det från den Han vill." – detta kan betyda: med det som sänds ner från himlen, vare sig regn eller hagel, träffar Han den Han vill som en barmhärtighet, och avleder det från den Han vill genom att hålla tillbaka regnet. Det kan också betyda: med hagel träffar Han den Han vill som en straffdom, eftersom det kan förstöra grödor och träd, och Han avleder det från den Han vill som en barmhärtighet.

"Ljuset från dess blix är nära att ta bort synen." – det vill säga: dess starka ljus är så intensivt att det nästan rycker bort ögonen när man följer det och ser det.

"Gud växlar natt och dag." – det vill säga: Han styr dem, tar från den en del och ger till den andra, tills de blir balanserade. Han är den som styr detta med Sin makt, Sin kraft och Sin kunskap.

"I detta finns en lärdom för dem som har insikt." – det vill säga: ett bevis på Hans storhet och makt.

وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ ۚ فَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَىٰ بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَىٰ رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَىٰ أَرْبَعٍ ۚ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Och Gud har skapat alla levande varelser av vatten; bland dem finns de som krälar på sin buk, de som går på två ben och de som går på fyra. Gud skapar vad Han vill – Gud har allt i Sin makt. **[24:45]**

Gud, den Upphöjde, berättar om Sin fullkomliga makt och väldiga herravälde i skapelsen av olika slags varelser – med deras skilda former, färger, rörelser och vilotillstånd – alla skapade ur samma vatten.

"Bland dem finns de som går på sin buk" – som ormen och liknande.

"Bland dem finns de som går på två ben" – som människan och fåglarna.

"Bland dem finns de som går på fyra" – som boskapen och övriga djur.

Därför sade Han: **"Gud skapar vad Han vill"** – det vill säga: genom Sin makt. Ty det Han vill sker, och det Han inte vill sker inte.

Och Han sade: **"Gud har makt över allting."**

لَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ ۚ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

JA, VI har sänt [er] klagörande budskap, och Gud leder den Han vill till en rak väg. **[24:46]**

Gud, den Upphöjde, fastslår att Han har uppenbarat i denna Koran många klara och välgrundade visdomar och liknelser. Han vägleder de förståndiga, de med insikt och klarsyn, till att förstå och begrunda dem.

Därför sade Han: **"Och Gud vägleder den Han vill till en rak väg."**

وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ ۚ وَمَا أُولَٰئِكَ

بِالْمُؤْمِنِينَ

De säger: "Vi tror på Gud och på Sändebudet och vi lyder." Men därefter drar sig några av dem [på nytt] undan; de är inte troende. **[24:47]**

Gud, den Upphöjde, berättar om hycklarnas egenskaper – de som visar något annat än vad de döljer. De säger med sina tungor: **"Vi tror på Gud och på Sändebudet och vi lyder"**, men sedan vänder en del av dem bort efter detta. Det vill säga: de motsäger sina ord med sina handlingar och säger det de inte gör. Därför sade Gud: **"De är inte troende."**

Och Hans ord: **"När de kallas till Gud och Hans Sändebud för att Han ska döma mellan dem ..."** – det vill säga: när de uppmanas att följa vägledningen i det som Gud har uppenbarat för Sändebudet, vänder de sig bort och är högmodiga i sig själva. Detta liknar Hans ord: **"Du ser hycklarna vända sig bort från dig."** (al-Nisa': 61).

I al-Tabarani återberättas från Samura att Profeten ﷺ sade: **"Den som kallas till en domare men inte svarar är en förtryckare, utan rätt."**

Och Hans ord: **"Men om rätten är på deras sida, kommer de till honom lydiga."** – det vill säga: om domen är till deras fördel, kommer de hörsamma och lydiga. Men om domen är emot dem, vänder de sig bort och söker en annan domare, för att främja sitt falska anspråk. Deras lydighet var alltså inte av övertygelse om att det var sanningen, utan för att det passade deras begär. När sanningen gick emot dem, övergav de den.

Därför sade Gud: **"Finns det en sjukdom i deras hjärtan ..."** – det vill säga: deras tillstånd kan inte vara annat än att deras hjärtan är sjuka, eller att tvivel har drabbat dem, eller att de fruktar att Gud och Hans Sändebud ska döma orätt mot dem. Hur det än är, så är det ren otro. Gud vet allt om dem och vad de bär inom sig av dessa egenskaper.

Och Hans ord: **"Nej, de är förtryckarna."** – det vill säga: de är de verkliga förtryckarna och syndarna. Gud och Hans Sändebud är fria från det de inbillar sig om orättvisa.

Al-Hasan sade: "När en man hade en tvist med någon och kallades till Profeten ﷺ, och han hade rätt, lydde han, eftersom han visste att Profeten ﷺ skulle döma honom rätt. Men om han ville förtrycka och kallades till Profeten ﷺ, vände han sig bort och sade: 'Gå till den och den.' Då uppenbarade Gud denna vers."

Sedan berättade Gud om de troendes egenskaper – de som svarar Gud och Hans Sändebud, och som inte söker någon annan religion än Guds bok och Hans Sändebuds sunnah. Han sade: **"De troendes ord, när de kallas till Gud och Hans Sändebud för att Han ska döma mellan dem, är endast: 'Vi**

hör och vi lyder.” Det vill säga: hörsamhet och lydnad. Därför beskrev Gud dem som framgångsrika – de som når det önskade och är trygga från det fruktade. Han sade: **”Och de är de framgångsrika.”**

Qatada sade: ”Det har berättats för oss att Abu al-Darda’ sade: ’Det finns ingen islam utan lydnad till Gud, och inget gott utan gemenskap. Rådgivning är till Gud, till Hans Sändebud, till ledaren och till alla troende.”

Det har berättats att Omar ibn al-Khattab sade: ”Islams grund är vittnesbördet att det inte finns någon gud utom Gud, att upprätta bönen, ge zakat och lyda den som Gud har anförtrott muslimernas angelägenheter.”

Hadither och berättelser om nödvändigheten av lydnad till Guds bok, Hans Sändebuds sunnah och de rättleda kaliferna och imamerna när de befäller lydnad till Gud är fler än vad som kan räknas här.

Och Hans ord: **”Den som lyder Gud och Hans Sändebud ...”** – Qatada sade: ”Det betyder: i det de befäller och i att lämna det de förbjuder.” **”Och fruktar Gud ...”** – det vill säga: för sina tidigare synder. **”Och aktar sig för Honom ...”** – det vill säga: i det som kommer.

Och Hans ord: **”De är de som är vinnarna.”** – det vill säga: de som har vunnit allt gott och är trygga från allt ont, i detta liv och i det kommande.

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنِ أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ ۚ قُلْ لَا تُقْسِمُوا ۚ طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ ۚ إِنَّ اللَّهَ ۚ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

Och de svär sina högtidligaste eder vid Gud att de skall gå ut [i striden] om du befäller dem. Säg: ”Svär inte! Visa hellre er lydnad [i handling]. Gud är underrättad om vad ni gör.” **[24:53]**

Gud, den Upphöjde, berättar om hycklarna som brukade svära eder till Profeten ﷺ och säga att om han befällde dem att gå ut i strid, skulle de gå. Gud sade: **”Säg: svär inte eder.”** – det vill säga: svär inte.

Och Hans ord: **”En känd lydnad ...”** – det har sagts att det betyder: er lydnad är en känd lydnad, det vill säga: det är känt att er lydnad endast är ord utan handling. Varje gång ni svär eder, ljuger ni. Som Gud sade: **”De svär eder för att ni ska vara nöjda med dem.”** (al-Tawba: 96). Och: **”De tog sina eder som en sköld.”** (al-Mujadila: 16). Lögnen är deras natur, även i

det de själva väljer. Som Gud sade: **"Har du inte sett hycklarna säga till sina bröder bland de otrogna av bokens folk: 'Om ni drivs ut, ska vi gå ut med er, och vi ska aldrig lyda någon mot er, och om ni strids, ska vi hjälpa er.' Men Gud vittnar att de är lögnare."** (al-Hashr: 11).

En annan tolkning av orden: **"En känd lydnad ..."** – det vill säga: låt er lyd nad vara en känd lyd nad, det vill säga: lyd Gud och Hans Sändebud på ett rätt sätt, utan eder och svärande. Som de troende lyder Gud och Hans Sändebud utan att svära, så var som dem.

"Gud är medveten om vad ni gör." – det vill säga: Han känner till er och vet vem som lyder och vem som trotsar. Att svära eder och visa lyd nad kan lura människor, men Skaparen, den Upphöjde, vet det innersta och det mest dolda. Ingenting av bedrägeri kan lura Honom. Han känner till sina tjänares hjärtan, även om de visar något annat.

Sedan sade Gud: **"Säg: lyd Gud och lyd Sändebudet."** – det vill säga: följ Guds bok och Hans Sändebuds sunnah.

Och Hans ord: **"Men om ni vänder er bort ..."** – det vill säga: om ni vänder er bort från honom och lämnar det han kom med – **"så är det endast på honom det som han ålagts."** – det vill säga: att förmedla budskapet och fullgöra förtroendet.

"Och på er det som ni ålagts." – det vill säga: att ta emot det, värda det och handla efter det.

"Och om ni lyder honom, blir ni vägledda." – eftersom han kallar till en rak väg.

"Guds väg, till vilken tillhör det som finns i himlarna och på jorden." (al-Shura: 53).

Och Hans ord: **"Och på Sändebudet ligger endast det klara budskapet."** – som Gud sade: **"På dig ligger endast budskapet, och på Oss ligger räkenskapen."** (al-Ra'd: 40).

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا ۗ يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا ۗ وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

Gud har lovat dem bland er som tror och lever rättskaffens att Han skall göra dem till ställföreträdare på jorden – liksom Han

gjorde dem till Sina ställföreträdare som levde före dem – och ge fasthet och styrka åt den religion som Han har godkänt för dem, och att Han i stället för den fruktan som de förut levde under skall skänka dem trygghet – [på villkor att] de ägnar Mig sin dyrkan och inte sätter något vid Min sida. Men de som efter detta återfaller i förnekelse av sanningen har förhärdats i synd och trots. **[24:55]**

Detta är ett löfte från Gud, den Upphöjde, till Sin Sändebud ﷺ att Han ska göra hans umma till jordens efterträdare – det vill säga: ledare för människorna och härskare över dem. Genom dem ska länderna bli rättade och folken underkastade, och Han ska byta ut deras rädsla för människor mot trygghet och styre.

Gud, den Upphöjde, uppfyllde detta, och Honom tillhör lov och tacksägelse. Profeten ﷺ dog inte förrän Gud hade öppnat för honom Mekka, Khaybar, Bahrain, hela Arabiska halvön och Jemen, och han tog jizya från magierna i Hajar och från delar av al-Sham. Han fick gåvor från Herakleios, romarnas kejsare, från al-Muqawqis i Egypten, från kungarna i Oman och från al-Najashi i Abessinien.

Efter honom tog hans efterträdare Abu Bakr al-Siddiq över. Han sände Islams arméer till Persien under ledning av Khalid ibn al-Walid, som öppnade delar av landet och dödade många av dess folk. En annan armé under Abu Obayda gick till al-Sham, och en tredje under Amr ibn al-As till Egypten. Gud öppnade för den syriska armén under hans tid städerna Busra och Damaskus. Sedan tog Gud honom till Sig själv och gav honom ära.

Gud välsignade muslimerna genom att inspirera al-Siddiq att utse Omar al-Faruq som efterträdare. Han tog över med full styrka – efter profeterna har tiden inte sett någon som honom i kraftfullt ledarskap och fullkomlig rättvisa. Under hans tid öppnades hela Syrien och Egypten, större delen av Persien, Khosrau krossades och förödmjukades, och Caesar förlorade Syrien och drog sig tillbaka till Palestina. Deras rikedomar användes i Guds väg.

Sedan, under den osmanska staten, sträckte sig de islamiska rikena till jordens yttersta öst och väst. De öppnade Maghreb, Andalusien, Cypern, Qayrawan och Sabta vid Atlanten. I öst nådde de Kina. Khosrau dödades och hans rike försvann helt. Irak, Khurasan och al-Ahwaz öppnades. Muslimerna dödade många turkar, och Gud förödmjukade deras store

kung Khaqan. Skatter samlades från öst och väst till kalifen Othman ibn Affan – detta genom välsignelsen av hans recitation, studium och samlande av umman kring bevarandet av Koranen.

Därför är det bekräftat i *Sahih* att Profeten ﷺ sade: **"Gud har samlat jorden för mig, och jag såg dess öst och dess väst, och min ummas rike ska nå det som samlades för mig."**

Så vi lever i det som Gud och Hans Sändebud har lovat oss. Gud och Hans Sändebud talade sanning. Vi ber Gud om tro på Honom och Hans Sändebud, och att vi ska tacka Honom på det sätt som behagar Honom.

Imam Muslim återberättade i sitt *Sahih* från Jabir ibn Samura: "Jag hörde Profeten ﷺ säga: **'Människornas sak ska fortsätta så länge tolv män leder dem.'** Sedan sade Profeten ﷺ något som jag inte hörde tydligt. Jag frågade min far: 'Vad sade Profeten ﷺ?' Han sade: **'Alla är från Quraysh.'**"

I denna hadith finns en tydlig indikation på att det måste finnas tolv rättvisa kalifer. Dessa är inte de tolv imamerna som shiiterna nämner, eftersom många av dem inte hade något faktiskt styre. Dessa tolv är från Quraysh, de leder och dömer rättvist. Glädjebudet om dem finns i tidigare skrifter. Det är inte ett villkor att de ska komma direkt efter varandra, utan deras existens i umman sker successivt och utspritt. Fyra av dem kom i följd: Abu Bakr, Omar, Othman och Ali – må Gud vara nöjd med dem. Sedan kom en period av uppehåll, därefter kom de som Gud ville, och det kan finnas av dem kvar i den tid som Gud vet. Bland dem finns al-Mahdi, vars namn motsvarar Profetens ﷺ namn och vars kunya är densamma. Han ska fylla jorden med rättvisa och rättfärdighet, som den tidigare fyllts med orätt och förtryck.

Det har återberättats att Profeten ﷺ sade: **"Khilafa efter mig varar trettio år, sedan blir det ett hårt kungadöme."**

Abu al-Aliya sade om Guds ord: **"Gud har lovat dem bland er som tror och gör goda gärningar att Han ska låta dem efterträda på jorden ..."** –

Profeten ﷺ och hans följeslagare var i Mekka i ungefär tio år, kallade till Gud i hemlighet, rädda och utan tillåtelse att strida. När de befalldes att utvandra till Medina, gjorde de det, och Gud befallde dem att strida. Där var de rädda, sov med vapen och vaknade med vapen. De tålde detta så länge Gud ville. En av följeslagarna sade: "O Guds Sändebud, ska vi alltid vara rädda så här? Kommer inte en dag då vi är trygga och kan lägga bort

vapnen?” Profeten ﷺ sade: **”Ni ska bara tåla en kort tid, tills en av er sitter i en stor samling, utan att ha något vapen.”** Då uppenbarade Gud denna vers. Gud gav Sin Profet seger över Arabiska halvön, och de blev trygga och lade bort vapnen. När Gud tog Sin Profet ﷺ till Sig, fortsatte tryggheten under Abu Bakr, Omar och Othman, tills de föll i det de föll i, och rädslan kom tillbaka. De tog till vakter och ordningsmän, och förändrade – så förändrade Gud dem.

Al-Bara' ibn Azib sade: ”Denna vers uppenbarades när vi var i stor rädsla.” Denna ädla vers liknar Guds ord: **”Minns när ni var få och svaga på jorden ...”** (al-Anfal: 26). Och Hans ord: **”Som Han lät dem efterträda som var före dem ...”** – som när Gud berättade att Musa sade till sitt folk: **”Kanske ska er Herre förgöra er fiende och låta er efterträda på jorden.”** (al-A'raf: 129). Och Hans ord: **”Vi vill ge dem som var förtryckta på jorden nåd ...”** (al-Qasas: 5).

Och Hans ord: **”Och Han ska befästa för dem den religion som Han har valt åt dem ...”** – som Profeten ﷺ sade till Adi ibn Hatim när han kom till honom: **”Känner du till al-Hira?”** Han sade: ”Jag känner den inte, men jag har hört om den.” Profeten ﷺ sade: **”Vid Honom i vars hand min själ är, Gud ska fullborda denna sak tills en kvinna reser från al-Hira och gör tawaf kring huset utan att någon skyddar henne. Och skatterna från Khosrau ibn Hormuz ska öppnas.”** Jag sade: ”Khosrau ibn Hormuz?” Han sade: **”Ja, Khosrau ibn Hormuz. Och rikedom ska ges tills ingen vill ta emot den.”**

Adi ibn Hatim sade: ”Den kvinnan reste från al-Hira och gjorde tawaf kring huset utan skydd. Jag var med när skatterna från Khosrau ibn Hormuz öppnades. Vid Honom i vars hand min själ är, den tredje ska ske, eftersom Profeten ﷺ sade det.”

Imam Ahmad återberättade från Ubayy ibn Ka'b att Profeten ﷺ sade: **”Ge denna umma glada budskap om ära, upphöjelse, religion, seger och makt på jorden. Men den som gör handlingar för världsliga syften har ingen del i det kommande livet.”**

Och Hans ord: **”De ska dyrka Mig och inte sätta något vid Min sida.”** – i hadithen sade Profeten ﷺ till Mu'adh ibn Jabal: ”Vet du vad Guds rätt över Sina tjänare är?” Han sade: ”Gud och Hans Sändebud vet bäst.” Profeten ﷺ sade: **”Guds rätt över Sina tjänare är att de ska dyrka Honom och inte sätta något vid Hans sida.”**

Och Hans ord: **"Den som förnekar efter detta, de är de syndiga."** – det vill säga: den som lämnar Min lydnad efter detta har lämnat sin Herres befallning, och det är en stor synd.

Följeslagarna – må Gud vara nöjd med dem – var de mest lydiga mot Gud och de som mest följde Hans befallningar. Därför var deras seger i enlighet med deras lydnad. De spred Guds ord över öst och väst, och Gud gav dem starkt stöd. De styrde över folk och länder. När människor efter dem försummade vissa befallningar, minskade deras seger i enlighet med det.

Men det är bekräftat i de två autentiska samlingarna att Profeten ﷺ sade: **"En grupp av min umma ska alltid vara uppenbart på sanningen. De ska inte skadas av dem som överger dem eller motsätter sig dem, tills Guds befallning kommer, och de är på detta."**

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

Förrätta bönen och ge åt de behövande och lyd Sändebudet – kanske skall [Gud] visa er barmhärtighet! [24:56]

Gud, den Upphöjde, befäller sina troende tjänare att upprätta bönen – dyrkan av Gud allena, utan någon som får sättas vid Hans sida – och att ge zakat, vilket är välgörenhet till de svaga och fattiga bland skapelsen. De ska i detta vara lydiga mot Guds Sändebud ﷺ i det han befallt dem, och avstå från det han förbjudit dem, så att Gud ska förbarma sig över dem. Som Han sade i en annan vers: **"Det är de som Gud ska förbarma sig över."** (al-Tawba: 71).

Och Hans ord: **"Tro inte ..."** – det vill säga: tro inte, o Muhammad, att **"de som förnekar"** – det vill säga: de som motsätter sig dig och förnekar dig – **"kan undkomma på jorden."** Det vill säga: de kan inte undkomma Gud, ty Gud är mäktig över dem och kommer att straffa dem med det hårdaste straff.

Därför sade Han: **"Deras tillflykt ..."** – det vill säga: i det kommande livet – **"är elden. Och vilken usel slutdestination."** Det vill säga: vilken dålig återvändo för de otrogna, vilken dålig plats att vistas i, och vilken dålig bädd.

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِيَسْتَأْذِنَكُمْ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

مِّن قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ وَمِن بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ۚ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَّكُمْ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ ۚ طَوَّافُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

TROENDE! Vid tre tillfällen [under dagen] bör ni inte låta dem som ni rättmätigt besitter och dem som ännu inte uppnått manbar ålder, [få tillträde till er person] utan att först begära tillstånd: före gryningsbönen, då ni under middagshettan lättar på er klädsel och efter kvällsbönen, tre tillfällen då ni inte behöver skyla er kropp. Om ni, frånsatt dessa [tillfällen], låter dem röra sig [fritt] omkring er, gör varken ni eller de något klandervärt. Så klargör Gud [Sina] budskap för er. Gud är allvetande, vis. [24:58]

Dessa ädla verser handlar om tillstånd mellan nära anhöriga. I början av suran nämndes tillstånd mellan främlingar, men här befäller Gud de troende att deras tjänare – de som deras högra hand äger – och barn som ännu inte nått puberteten ska be om tillstånd i tre särskilda situationer:

1. **Före gryningsbönen** – eftersom människor då brukar ligga i sina sängar.
2. **När ni lägger av er kläderna mitt på dagen** – det vill säga vid siestan, då man kan ha lagt av sig kläderna tillsammans med sin familj.
3. **Efter kvällsbönen** – eftersom det är tid för sömn.

I dessa tider ska tjänare och barn inte gå in hos de vuxna utan tillstånd, eftersom det kan hända att mannen är med sin hustru eller liknande. Därför sade Gud: **”Tre tillfällen av blottande för er. Utanför dessa är det varken en synd för er eller för dem.”** Det vill säga: i andra tider är det tillåtet för dem att gå in, eftersom de ofta rör sig omkring er i tjänst och vardag.

Profeten ﷺ sade om katten: **”Den är inte oren, den tillhör dem som rör sig omkring er.”**

Ibn Abbas berättade att två män frågade honom om de tre tillfällen av blottande som Gud nämner i Koranen. Han sade: ”Gud är täckande och älskar täckning. Förr hade människor varken gardiner på sina dörrar eller draperier i sina hem. Det kunde hända att en man överraskades av sin tjänare, sitt barn eller ett fosterbarn medan han var med sin hustru. Därför

befalldes Gud dem att be om tillstånd vid dessa tre tillfällen. Sedan gav Gud dem rikedom, och de skaffade gardiner och draperier. Då ansåg folk att detta räckte som skydd.”

Al-Suddi berättade: ”Vissa av följeslagarna brukade låta sina hustrur bada vid dessa tider innan de gick till bön. Gud befalldes dem därför att säga till sina tjänare och pojkar att inte gå in vid dessa tider utan tillstånd.”

Muqatil ibn Hayyan berättade: ”Vi har hört – Gud vet bäst – att en man från ansar och hans hustru Asma’ bint Marthad lagade mat åt Profeten ﷺ. Folk började gå in utan tillstånd. Asma’ sade: ’O Guds Sändebud, detta är fult! En kvinna kan ligga med sin man under samma täcke, och deras pojke går in utan tillstånd.’ Då uppenbarade Gud: **’O ni som tror, låt dem som era högra händer äger be om tillstånd ...’**”

Att denna regel är bestående och inte upphävd framgår av Guds ord: **”Så förklarar Gud för er sina verser. Gud är allvetande, vis.”**

Sedan sade Gud: **”När barnen bland er når puberteten, låt dem be om tillstånd som de som var före dem.”** Det vill säga: när barnen, som tidigare endast behövde be om tillstånd vid de tre tillfällena, når puberteten, blir det obligatoriskt för dem att be om tillstånd vid alla tider, inte bara vid dessa tre.

Al-Awza’i sade: ”När en pojke är i fyraårsåldern ska han be om tillstånd vid de tre tillfällena av blottande hos sina föräldrar. När han når puberteten ska han be om tillstånd i alla situationer.”

Om Guds ord: **”Som de som var före dem bad om tillstånd ...”** – det betyder: som de äldre barnen och släktingarna brukade be om tillstånd.

Och Hans ord: **”Och de äldre kvinnorna ...”** – det vill säga: de som slutat menstruera och inte längre kan få barn. **”De som inte längre hoppas på äktenskap ...”** – det vill säga: de som inte längre har någon längtan efter att gifta sig.

”Det är ingen synd för dem att lägga av sina kläder, utan att visa prydnad ...” – det vill säga: de har inte samma krav på att täcka sig som yngre kvinnor.

Ibn Mas’ud sade om Guds ord: **”Det är ingen synd för dem att lägga av sina kläder ...”** – det betyder: ytterplagg eller mantel. Abu Salih sade: ”Hon kan ta av sig ytterplagget och stå inför män i sin tunika och slöja.” Sa’id

ibn Jubayr sade om versen: **"Utan att visa prydnad ..."** – det betyder: de ska inte ta av sig ytterplagget på ett sätt som visar deras smycken.

Umm al-Ḍiya' berättade: "Jag gick in till A'isha och sade: 'O de troendes moder, vad säger du om hennah, parfym, färgning, örhängen, fotringar, guldringar och tunna kläder?' Hon sade: 'O kvinnor, er sak är densamma: Gud har tillåtit er prydnad, men inte att ni visar den för dem som inte är tillåtna att se den.'"

Och Guds ord: **"Men att avstå är bättre för dem ..."** – det vill säga: även om det är tillåtet för dem att ta av sig ytterplagget, är det bättre och mer förtjänstfullt att avstå.

"Gud hör och vet allt."

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ
تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ
بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتْمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ
صَدِيقِكُمْ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا ۚ فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى
أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبَارَكَةً طَيِّبَةً ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

[NI TROENDE är alla bröder!] Ingenting hindrar [därför] den blinde eller den halte eller den sjuke [att delta i måltider tillsammans med de friska och färdiga]; ingenting hindrar heller att ni intar era måltider i ert hem [eller era barns hem], eller i era fäders, era mödrars, era bröders, era systrars, era farbröders, era fastrars, era morbröders eller era mostrars hem, eller de hus vars nycklar ni har i er hand eller hos den som är er nära vän. Ingen kan klandra er för att ni vill inta er måltid i sällskap eller [för att ni vill göra det] i ensamhet. Och då ni stiger in i ett hus, hälsa då varandra med välsignade, goda ord från Gud! Så klargör Gud [Sina] budskap för er; kanske använder ni ert förstånd. [24:61]

De lärde har olika uppfattningar om innebörden av att Gud, den Upphöjde, lyfter bort skulden från den blinde, den halte och den sjuke i denna vers – liksom i sura al-Fath – och där gäller det utan tvekan jihad. Det vill säga: de har ingen synd för att de inte deltar i strid, eftersom de är svaga och oförmögna. Som Gud sade i sura al-Tawba: **"Det är ingen skuld på de svaga, inte heller på de sjuka, och inte heller på dem som inte finner något att ge, om de är uppriktiga mot Gud och Hans Sändebud. Det finns ingen**

väg mot de goda. Gud är Förlåtande, Barmhärtig.” (9:91).

En annan tolkning är att de brukade tveka att äta tillsammans med den blinde, eftersom han inte ser maten och dess goda delar, och någon annan kunde hinna före honom. Inte heller med den halte, eftersom han inte kunde sitta ordentligt och hans bordsgranne kunde ta före honom. Den sjuke kunde inte äta som andra. Därför ville de inte äta med dem, för att inte göra dem orätt. Gud uppenbarade då denna vers som en lättnad.

Al-Ḍahhak sade: ”Före uppenbarelsen brukade de undvika att äta med dessa av avsmak och stolthet, för att inte behöva ge dem företräde. Gud uppenbarade då denna vers.”

Al-Suddi sade: ”En man kunde gå in i sin fars, brors eller sons hus, och kvinnan där bjöd honom på mat. Han åt inte, eftersom husets herre inte var där. Då sade Gud: **’Det är ingen skuld på den blinde ...’**”

Och Guds ord: **”Och inte heller på er själva att ni äter i era egna hus ...”** – detta nämns här för att kopplas till det som följer, och för att jämföras med det i domen. Det omfattar även sönernas hus, även om de inte nämns uttryckligen. Därför har vissa dragit slutsatsen att barnets egendom är som faderns egendom. I musnad och sunan finns flera återberättelser från Profeten ﷺ: **”Du och din egendom tillhör din far.”**

Och Guds ord: **”Eller i era fäders hus, eller i era mödrars hus ...”** till Hans ord: **”Eller det ni har nycklarna till ...”** – detta är tydligt. Det kan användas som bevis för att släktingar är skyldiga att försörja varandra, vilket är den kända uppfattningen hos Abu Hanifa och Imam Ahmad ibn Hanbal.

Om Guds ord: **”Eller det ni har nycklarna till ...”** – Sa‘id ibn Jubayr och al-Suddi sade: ”Det är mannens tjänare eller förvaltare. Det är inget fel om han äter av det som anförtrotts honom, på ett rimligt sätt.”

Al-Zuhri berättade från A‘isha: ”Muslimerna brukade gå ut i strid med Profeten ﷺ och lämna sina nycklar till sina förtrogna. De sade: ’Vi har tillåtit er att äta av det ni behöver.’ Men de sade: ’Det är inte tillåtet för oss att äta, eftersom de gav oss tillåtelse utan att vara helt nöjda. Vi är bara förvaltare.’ Då uppenbarade Gud: **’Eller det ni har nycklarna till ...’**”

Och Guds ord: **”Eller i er väns hus ...”** – det vill säga: era vänners och kamraters hus. Det är ingen synd att äta där, om ni vet att det inte besvärar dem eller att de ogillar det. Qatada sade: ”Om du går in i din väns hus, är det inget fel att äta utan hans tillstånd.”

Och Guds ord: **"Det är ingen synd för er att äta tillsammans eller var för sig ..."** – Ibn Abbas sade: "Detta uppenbarades när Gud sade ..."

När Gud, den Upphöjde, sade: **"O ni som tror, ät inte varandras egendom på orätt sätt"** (al-Nisa': 29), sade muslimerna: "Gud har förbjudit oss att äta varandras egendom på orätt sätt, och mat är den bästa av egendomar. Därför är det inte tillåtet för någon av oss att äta hos någon annan." Då slutade folk att göra det. Gud uppenbarade då: **"Det är ingen skuld på den blinde ... till er väns hus."**

De brukade också tveka att äta ensamma, utan sällskap. Gud gav dem tillåtelse i detta och sade: **"Det är ingen skuld för er att äta tillsammans eller var för sig."**

Qatada berättade: "Denna stam från Banu Kinana ansåg det vara en skam att äta ensam under tiden av okunnighet. Även om en man drev sin hjord och var hungrig, åt han inte förrän han fann någon att dela maten med." Då uppenbarade Gud: **"Det är ingen skuld för er att äta tillsammans eller var för sig."** Detta är en lättnad från Gud: att en man får äta ensam eller med andra. Även om det är mer välsignat och bättre att äta tillsammans.

Det berättas att en man sade till Profeten ﷺ: "Vi äter men blir inte mätta." Han sade: **"Kanske äter ni var för sig. Samlas kring er mat och nämn Guds namn, så välsignas den."** Profeten ﷺ sade också: **"Ät tillsammans och dela inte upp er, för välsignelsen är med gemenskapen."**

Och Guds ord: **"När ni går in i hus, hälsa på er själva ..."** – det vill säga: hälsa på varandra. Jabir ibn Abd Allah sade: "När du går in till din familj, hälsa på dem med en hälsning från Gud – god och välsignad."

Ibn Jurayj sade: "Jag frågade Ata': Är det obligatoriskt att hälsa när man går ut och sedan kommer tillbaka?" Han sade: "Nej, det finns ingen bekräftad skyldighet från någon, men jag tycker om det."

Qatada sade: "När du går in till din familj, hälsa på dem. När du går in i ett hus där ingen är, säg: 'Fred vare med oss och med Guds rättfärdiga tjänare.' Det befalldes, och änglarna svarar på hälsningen."

Anas ibn Malik sade: "Profeten ﷺ gav mig fem råd: – Gör fullständig tvagning, så förlängs ditt liv. – Hälsa på den du möter av min umma, så ökar dina goda gärningar. – När du går in i ditt hus, hälsa på din familj, så ökar ditt hus i godhet. – Be förmiddagsbönen, för den är ångerfullas bön före dig. – Ha barmhärtighet med de små och vörda de äldre, så blir du

min följeslagare på Uppståndelsens dag.”

Och Guds ord: **”En hälsning från Gud – välsignad och god.”** Ibn Abbas sade: ”Jag tog orden i tashahhud från Guds bok. Jag hörde Gud säga: **’När ni går in i hus, hälsa på er själva med en hälsning från Gud – välsignad och god.’** Därför är tashahhud i bönen: *al-tahiyyat al-mubarakat al-salawat al-tayyibat lillah.*”

Och Guds ord: **”Så förklarar Gud för er sina verser, så att ni ska förstå.”** – När Gud nämnde dessa bestämda lagar och fullkomliga föreskrifter, påminde Han Sina tjänare om att Han förklarar verserna tydligt, så att de ska begrunda och förstå dem.

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا ۖ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

BESVARA inte Sändebudets kallelse, när han kallar på er, på samma sätt som ni besvarar kallelser som ni riktar till varandra. Gud vet vilka de bland er är som vill smyga sig bort under betäckning av andra. De som vill sätta sig emot hans befallningar bör ta sig i akt; de skall få utstå [hårda] prövningar [i denna värld] och ett plågsamt straff väntar dem [i nästa liv].

[24:63]

Detta är också en uppfostran som Gud, den Upphöjde, lärde sina troende tjänare. Liksom Han befallde dem att be om tillstånd när de går in, befallde Han dem också att be om tillstånd när de går ut – särskilt när de är samlade med Profeten ﷺ i gemensamma angelägenheter som fredagsbön, högtidsbön, församling eller rådslag. Gud befallde dem att inte lämna honom i sådana situationer utan hans tillstånd och samråd. Sedan befallde Han Profeten ﷺ att ge tillstånd till den som ber om det, om Gud vill. Därför sade Han: **”Ge tillstånd till den du vill av dem, och be om förlåtelse för dem.”**

Profeten ﷺ sade: **”När någon av er kommer till en samling, låt honom hälsa. När han vill resa sig, låt honom hälsa. Den första hälsningen är inte mer berättigad än den sista.”**

VERS63

Ibn Abbas sade: ”De brukade säga: ’O Muhammad, o Abu al-Qasim.’ Gud

förbjöd dem detta, för att upphöja Profeten ﷺ. Han sade: 'Säg: O Guds Profet, o Guds Sändebud.'

Qatada sade: "Gud befalldes att Profeten ﷺ ska vördas, hedras, upphöjas och respekteras."

Muqatil sade om Guds ord: **"Gör inte Sändebudets tilltal bland er som tilltal mellan er själva ..."** – det betyder: kalla honom inte 'O Muhammad' eller 'O son av Abd Allah, utan hedra honom och säg: 'O Guds Profet, o Guds Sändebud.' Detta liknar Guds ord: **"O ni som tror, höj inte era röster över Profetens röst, och tala inte högt till honom som ni talar till varandra, så att era handlingar inte blir förgäves utan att ni märker det."** (al-Hujurat: 2). Allt detta är en del av uppfostran i hur man tilltalar Profeten ﷺ och talar med honom, liksom befallningen att ge allmosa innan man samtalar med honom.

En annan tolkning av Guds ord: **"Gör inte Sändebudets tilltal bland er som tilltal mellan er själva ..."** – det betyder: tro inte att hans bön över någon är som någon annans bön. Hans bön är besvarad. Var därför försiktiga så att han inte ber mot er, för då går ni under. Detta återberättades av Ibn Abi Hatim från Ibn Abbas och al-Hasan al-Basri. Den första tolkningen är dock starkare.

Och Guds ord: **"Gud vet vilka som smyger sig undan bland er ..."** – Muqatil sade: "Det är hycklarna. Det var tungt för dem att lyssna till predikan på fredagen. De smög sig ut genom att gömma sig bakom några av Profetens ﷺ följeslagare, tills de kom ut ur moskén. När någon av dem ville gå ut, pekade han med fingret mot Profeten ﷺ, och han gav honom tillstånd utan att mannen talade."

Al-Suddi sade: "När de var med honom i en samling, gömde de sig bakom varandra tills de försvann från honom och han inte såg dem."

Qatada sade om versen: **"Gud vet vilka som smyger sig undan bland er ..."** – det betyder: undan från Guds Profet och från Hans bok.

Sufyan sade: "Det betyder: från raden."

Mujahid sade: "Det betyder: i strid."

Och Guds ord: **"Låt dem som motsätter sig hans befallning akta sig ..."** – det vill säga: Profetens ﷺ befallning, hans väg, hans metod, hans sunnah

och hans shari'a. Som det är bekräftat i de två autentiska samlingarna och andra att Profeten ﷺ sade: **"Den som gör en handling som inte är enligt vår befallning, den är förkastad."**

Det vill säga: låt dem akta sig och frukta att motsätta sig Profetens ﷺ shari'a, både i det yttre och det inre.

"Eller att de drabbas av ett smärtsamt straff ..." – det vill säga: i deras hjärtan, genom otro, hyckleri eller villfarelse. **"Eller att de drabbas av ett smärtsamt straff ..."** – det vill säga: i detta liv, genom död, straff eller fängelse.

Imam Ahmad återberättade från Abu Hurayra att Profeten ﷺ sade: **"Mitt exempel och ert exempel är som en man som tände en eld. När den lyste upp omkring honom, började malar och insekter falla i elden. Han försökte hålla dem tillbaka, men de övervann honom och kastade sig i den. Så är mitt exempel och ert exempel: jag håller er tillbaka från elden, kom bort från elden, men ni övervinner mig och kastar er i den."**

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا ۚ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Allt i himlarna och på jorden tillhör förvisso Gud. Han vet vad era tankar sysslar med och vart ni syftar och den Dag då [alla] förs åter till Honom skall Han låta dem veta vad deras handlingar [var värda]. Gud har kunskap om allt. **[24:64]**

Gud, den Upphöjde, berättar att Han är himlarnas och jordens ägare, och att Han känner det fördolda och det synliga. Han vet vad tjänarna gör i hemlighet och öppet. Därför sade Han: **"Gud vet vad ni håller på med."** Ordet *qad* används här för att betona och bekräfta, som i Hans ord: **"Gud vet vilka som smyger sig undan ..."** (al-Nur: 63), och: **"Gud vet vilka bland er som håller tillbaka ..."** (al-Ahzab: 18). Alla dessa verser visar att Gud verkligen vet.

Hans ord: **"Gud vet vad ni håller på med ..."** – det betyder: Han är medveten om det, ser det, och ingenting undgår Honom, inte ens en atom. Som Han sade: **"Du är aldrig i något tillstånd, och du läser aldrig något av Koranen, och ni gör aldrig någon handling, utan att Vi är vittnen över er när ni gör det. Ingenting undgår din Herre, inte ens en atoms vikt, vare sig på jorden eller i himlen, och inte något mindre eller större, utan att det**

finns i en klar bok.” (Yunus: 61).

Och Hans ord: **”Är den som vakar över varje själ för det den förvärvat ...”** (al-Ra’d: 33) – det betyder: Han är vittne över Sina tjänare i allt de gör, gott eller ont. Och Hans ord: **”Det är detsamma om någon av er döljer sitt tal eller säger det öppet ...”** (al-Ra’d: 10). Verser och hadither om detta är mycket många.

Och Hans ord: **”Och den dag de återvänder till Honom ...”** – det vill säga: den dag då skapelsen återvänder till Gud på Uppståndelsens dag – **”ska Han berätta för dem vad de gjort.”** Det vill säga: Han ska tala om för dem vad de gjorde i detta liv, stort som smått, gott som ont. Som Han sade: **”Människan ska den dagen få veta vad hon skickat framåt och vad hon lämnat efter sig.”** (al-Qiyama: 13).

Och Hans ord: **”Och boken ska läggas fram, och du ska se brottslingarna rädda för det som finns i den, och de ska säga: 'Ve oss! Vad är det med denna bok, den lämnar varken liten eller stor utan att räkna den.' Och de ska finna vad de gjort närvarande, och din Herre gör ingen orätt mot någon.”** (al-Kahf: 49).

Därför sade Han här: **”Och den dag de återvänder till Honom ska Han berätta för dem vad de gjort. Gud vet allt.”**

All lovprisning tillhör Gud, världarnas Herre.

[KAPITEL 24](#)

[«Husets helgd och regler för tillträde i islam](#)

[ALLAH ÄR HIMLARNAS OCH JORDENS LJUS»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn ‘Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid‘ah](#)

- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)